

Nhà Văn Truyện Thiếu Nữ Và Vị Biên Tập Ôn Nhu

Contents

Nhà Văn Truyện Thiếu Nữ Và Vị Biên Tập Ôn Nhu	1
1. Chương 1: Có Một Cái Người Kỳ Quái.	1
2. Chương 2: Hóa Ra Là Anh.	3
3. Chương 3: Xúc Động	6
4. Chương 4: Ra Ngoài	9
5. Chương 5: Cùng Đi Vận Động	12
6. Chương 6: Muốn Biết Càng Nhiều	15
7. Chương 7: Theo Dõi	18
8. Chương 8: Giác Mơ Chim Nước(*)	22
9. Chương 9: Bóng Tối Lần Thứ Hai Kéo Tối	25
10. Chương 10: Người Ngoài Hành Tinh	28
11. Chương 11: Thanh Tinh Đau Đớn Cũng Là Một Loại Kiên Cường.	30
12. Chương 12: Tôi Đã Tìm Được Cậu Trở Về	34
13. Chương 13: Tim Đập	36
14. Chương 14: Ra Nước Ngoài	39
15. Chương 15: Happy Ending	42

Nhà Văn Truyện Thiếu Nữ Và Vị Biên Tập Ôn Nhu

Giới thiệu

Tên gốc: Thiếu nữ cố sự tả thủ hòa ôn nhu biên tập |

Thể loại: Hiện đại đô thị, ăm áp, ôn nhu thê nô công x tự b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-van-truyen-thieu-nu-va-vi-bien-tap-on-nhu>

1. Chương 1: Có Một Cái Người Kỳ Quái.

Ánh mắt Tiết Hách lần thứ ba nhìn về phía tên nhóc kỳ quái kia, người nọ tựa hồ cũng phát hiện ra.

Kỳ thực cũng không phải chuyện gì đặc biệt kỳ quái cho lắm, dù sao ở thời đại này, làm cái gì đều là quyền tự do của người ta.

Chỉ là...

Thật sự là không có cách nào để ngồi yên mà mặc kệ. Tiết Hách thở dài.

“Này, cậu.” Tiết Hách cao gần một mét chín, người nọ đứng trước mặt hắn quả thực giống như đứng trước đỉnh núi thái sơn.

“...!!!!” Trong siêu thị mà mặc áo tay dài, quần dài, còn đội thêm mũ, thậm chí còn khoa trương đến mức đeo thêm một cặp kính mát. Tên nhóc khấn trương nhìn hắn, thậm chí hai tay vô ý vô thức mà làm ra bộ

dáng phòng vệ.

“... Xin lỗi, chẳng qua tôi cảm thấy cậu làm lỡ thời gian của mọi người quá lâu.” Tiết Hách bất đắc dĩ nói.

Mặc dù bây giờ siêu thị cũng không tính là quá nhiều người, thế nhưng các bác gái mua nguyên liệu nấu ăn để chuẩn bị cho bữa tối đứng đằng sau đã bắt đầu oán trách. Cái người trẻ tuổi ăn mặc khoa trương này đã đứng trước quầy thu ngân khá lâu rồi, nhìn bộ dáng của cậu ta hình như là không mang đủ tiền.

Tuy khuôn mặt của người trẻ tuổi cơ hồ bị che hết toàn bộ, nhưng từ động tác của tứ chi thì có thể nhìn ra được cậu đang rất kinh hoàng. Tiết Hách vì phải chờ đợi mà trong người đã tích một bụng hỏa, nhưng lại phát hiện mình không có cách nào để nổi nóng với người đang sợ hãi này, hần thở dài: “Xin hỏi là chuyện gì đang xảy ra?”

Lời này không phải hỏi người trẻ tuổi quái lạ mà là nhân viên thu ngân rõ ràng đã không nhận được nữa.

Nhân viên thu ngân tiểu thư oán giận mà nói: “Lúc tính tiền thì vị tiên sinh này còn thiếu mười hai đồng nhưng trên người lại không đủ tiền mặt, cũng không có thẻ. Hơn nữa mặc kệ tôi khuyên thế nào, cũng không muốn bỏ xuống một ít đồ.”

Tiết Hách nhìn mũi chân người trẻ tuổi cuộn tròn, tựa hồ càng thêm bất an.

Hắn thuận lợi đem hai gói mì ăn liền bỏ vào giỏ của mình rồi tính tiền, sau đó nói với nhân viên thu ngân: “Cô cứ tính tiền cho cậu ấy trước đi.” Người trẻ tuổi kia kinh ngạc ngẩng đầu lên, muốn đoạt lại đồ vật của chính mình.

Tiết Hách lấy tay vỗ vỗ đầu của cậu: “Bình tĩnh đừng nóng.” Vì quanh năm chơi bóng nên lòng bàn tay của hắn rất có lực, ngoài dự đoán liền xoa xuống đầu người trẻ tuổi để động viên.

Nhân viên thu ngân thuận thực lấy tiền, những người phía sau cuối cùng cũng có thể di chuyển lên phía trước.

Tiết Hách thanh toán xong liền đem gói mì lấy ra, kín đáo đưa cho người trẻ tuổi: “Xem như là tôi mời khách. Lần sau ra khỏi cửa đừng sơ ý như thế nữa. Tạm biệt.” Hắn nói xong cũng không để ý đến phản ứng của người trẻ tuổi, sải bước rời đi.

*

Bạch Khê về đến nhà, nhanh chóng đem áo khoác nóng bức, mũ và kính mát cởi ra hết, dọc theo đường vào phòng, đồ vật của cậu rải rác trên sàn nhà. Cởi bỏ tất cả mọi thứ xong, Bạch Khê thay áo sợi bông màu đen và quần cộc thường ngày, cầm theo một cái túi lớn gì đó đi tới tủ trước lạnh.

Bạch Khê rất ít khi ra ngoài, cũng rất ít rèn luyện cho nên thoát nhìn rất là gầy yếu, da dẻ trắng nõn, một mái tóc màu nâu khác hẳn với người Châu Á trời sinh đã là tóc đen, khiến cho cậu thoát nhìn rất dịu ngoan và mê người. Khuôn mặt tối tăm của Bạch Khê không thay đổi mà liếc mắt nhìn cái tủ lạnh, ánh điện bên trong chiếu sáng hình dáng của cậu. Mắt phượng dài nhỏ, mũi vểnh cao, còn có đôi môi đỏ thắm, thoát nhìn vô cùng nữ tính.

Cậu rầu rĩ không vui đem mấy thứ đồ mua từ siêu thị nhét vào trong tủ lạnh, nhìn hai gói mì ăn liền kia, trong lòng hiện lên một nỗi buồn bực không nói được. Tiện tay ném vào luôn, nhắm mắt làm ngơ.

Mở máy vi tính ra, kết nối internet, QQ tự động đăng nhập lấp loé liên tục.

Cậu mở khung chat, thì ra là biên tập của cậu.

Tiết Gia Tiểu Nhị: Thủy đại, có ở đó hay không?

Giang Thủy Bích: Ừ.

Tiết Gia Tiểu Nhị: Thủy đại, gần đây em muốn ra ngoài học tập, trong cơ quan muốn thay đổi biên tập cho anh, xin hỏi anh có muốn không?

Giang Thủy Bích: Em đi bao lâu?

Tiết Gia Tiểu Nhị: QAQ ba tháng.

Giang Thủy Bích: Anh không thích người lạ

Tiết Gia Tiểu Nhị: QAA Em biết, nhưng mà đã như vậy rồi thì phải làm sao bây giờ...

Giang Thủy Bích: Em không có ở đây thì anh có thể đem bản thảo gửi đến hòm thư cho em.

Tiết Gia Tiểu Nhị: Tóm lại là không tiện, muốn tìm một cái chân chạy cho anh.

Giang Thủy Bích: Không cần

Tiết Gia Tiểu Nhị: ... Kỳ thực, em đã tìm xong rồi

Giang Thủy Bích: Không cần, off đây.

Không quan tâm đến vị biên tập ở bên kia kêu gào trong đau đớn, Bạch Khê thẳng thắn đóng QQ, nhảm chán đi dạo trên mạng.

Cái tên Bạch Khê này rất ít người biết, thế nhưng nếu như đem tên “Giang Bích Thủy” tìm kiếm trên thanh công cụ, chỉ sợ sẽ có rất nhiều kết quả.

Giang Bích Thủy là bút danh của Bạch Khê, sau khi cậu tốt nghiệp đại học, liền chuyên tâm ở nhà tiến hành sáng tác văn học.

Văn phong của Giang Bích Thủy rất lão luyện, dùng từ hay sắp xếp câu đều rất tinh tế và đơn giản nhưng lại phi thường kinh điển. Cậu phở sóng ở một phạm vi rất rộng, bất kể là sáng tác tiểu thuyết, bình luận phim truyền hình, đánh giá văn học đều viết rất hay, rất được đọc giả yêu thích. Trong đó, thể loại được mọi người ưa chuộng nhất chính là mấy mẫu truyện ngắn của Giang Bích Thủy trong một tạp chí thiếu nữ nào đó. Ở thể loại này có một phong cách hành văn riêng, những dòng suy nghĩ mang theo thương cảm ngọt ngào, văn phong rất thích hợp cho các thiếu nữ đọc vào những lúc trời mưa hay thời điểm mà mùa hoa nở rộ.

Mỗi tháng Bạch Khê sẽ giao một phần bản thảo cho Tiết Gia Tiểu Nhị, mà thật sự cái người biên tập vô cùng bất cần này chính là học muội của cậu.

Bởi vì năm đó ở trường học, Bạch Khê là một chỉ huy trực ban cho nên vẫn tính là có tiếp xúc với người khác. Sau khi tốt nghiệp, học muội làm một biên tập nhỏ cho một tạp chí thiếu nữ, thường thường nhờ Bạch Khê viết một ít truyện ngắn, thường xuyên qua lại như vậy cuối cùng thẳng thắn đem Bạch Khê hợp nhất thành tác giả cố định, mỗi tháng đều phải nộp một bản thảo.

Bạch Khê nhảm chán đi dạo một lúc trên mạng, liền mở văn bản ra rồi bắt đầu viết truyện. Tháng này cậu vẫn chưa viết được chữ nào, chỉ mới sắp xếp lại bản thảo thôi. Lúc ý tưởng đang nổi lên, điện thoại trên bàn rung động, cậu không nhận được cầm lên nhìn, hóa ra là tin nhắn của học muội gửi tới

Ngày mai em sẽ sắp xếp để chuyển giao cho biên tập mới, xin học trưởng không được tùy hứng!

Dời mắt khỏi danh xưng học trưởng, Bạch Khê yên lặng nhìn mấy lần, trong lòng buồn bực muốn chết. Cậu đứng lên nhưng khuôn mặt vẫn không thay đổi, chỉ là khóe miệng hơi có chút cong xuống, cậu đi tới trước tủ lạnh, tìm một túi khoai tây chiên ở bên trong, sau đó yên lặng lạch cạch cạch cạch đem đồ trong túi cắn nát nát...

Trở lại trước máy tính, Bạch Khê trấn định lại, cậu đóng điện thoại di động lại, tiếp tục sáng tác.

2. Chương 2: Hóa Ra Là Anh.

Lúc Tiết Hách về đến nhà, liền nhìn thấy em gái đi chân đất chạy tới chạy lui thu dọn đồ đạc.

“Chậm một chút nếu không muốn ngã sắp xuống.” Tiết Hách cau mày, đem túi mua sắm đặt trên huyền quan(1), đi tới thu thập những vật nằm rải rác trên sàn nhà.

Tiết Băng Băng chạy đến nhà bếp, lớn tiếng hỏi: “Anh hai, anh đem túi chân không(2) bỏ chỗ nào rồi?”

Tiết Hách một bên giúp em gái gấp quần áo, một bên trả lời: “Đặt ở phòng ngủ.”

Em gái oán trách lắm bầm vài câu, liền cộc cộc chạy lên lầu.

Năm nay Tiết Hách gần hai mươi, bởi vì chấn thương nên không có cách nào tiếp tục vận động, hiện tại toàn quanh quẩn ở trong nhà để tu dưỡng. Mấy ngày trước cùng bằng hữu khai trương phòng tập thể hình vừa mở, mỗi ngày ở nhà cũng sẽ có chút thu nhập, thành thoả lui tới để trông coi, thuận tiện tập thể hình một chút.

Nhưng lại... Quá rảnh rồi.

Tiết Hách kiên nhẫn gấp quần áo của em gái rồi bỏ vào cẩn thận, thậm chí còn nghĩ tới kỳ kinh nguyệt của em gái cũng sắp đến, đi tới phòng vệ sinh mang một gói màu hồng bỏ vào cái túi nhỏ bên hông vali.

Khi hai anh em Tiết Hách đang học trung học thì cha mẹ mất, vào lúc ấy, Tiết Hách đang học trung học phổ thông liền gánh vác trách nhiệm chăm sóc em gái còn học trung học cơ sở. Hiện tại đảo mắt một cái, em gái đều đã tốt nghiệp đại học, Tiết Hách vẫn xem cô bé như một đứa nhỏ chưa lớn.

“Anh hai, em đi công tác ba tháng. Anh còn nhớ chuyện đã hứa với em chứ?” Em gái cộc cộc chạy xuống, đem túi chân không bỏ vào vali.

Tiết Hách một bên giao các vật dụng cho em gái, một bên trả lời: “Anh biết, em yên tâm đi.”

Tiết Băng Băng sợ rằng anh hai tay chân vụng về, làm không tốt, dặn dò kĩ lưỡng: “Tác giả em phụ trách rất sợ người lạ, bình thường nếu có thể thông qua máy vi tính mà trao đổi thì như vậy luôn đi. Nếu không phải vận bất đắc dĩ thì không nên đi tìm hần, ừm, địa chỉ nhà và số điện thoại di động của hần em viết trên lịch, anh nhớ tới xem một chút.”

Tiết Hách nhìn nhìn thời gian, gật gật đầu: “Ừm. Yên tâm, đi thôi, đã đến giờ rồi.”

Tiết Băng Băng đóng cửa lại, nhìn bóng lưng cao cao của anh hai, yên lặng cầu khẩn.

*

Tiết Hách lên mạng tra xét tư liệu liên quan tới Giang Thủy Bích một chút, đa số đều là một vài bài báo liên quan đến người nọ, tựa hồ không có tư liệu cá nhân gì.

Thực sự là không dễ dàng, vì là nhân vật của công chúng nên việc riêng tư sẽ được bảo vệ rất tốt đây. Tiết Hách yên lặng bình luận.

Liên quan tới nghề nghiệp của em gái, Tiết Hách cũng không có cảm xúc gì quá lớn, em gái rất yêu thích nghề nghiệp của bản thân, còn thường thường nhắc tới tác giả mà mình phụ trách. Tuy rằng rất nhiều từ hần nghe đều không hiểu lắm, thế nhưng hần vẫn theo thói quen mà dung túng em gái của mình, có thể làm chuyện mình thích cũng không có gì là tệ.

Mà đối với truyện tình yêu mà tác giả kia viết, đầu tiên Tiết Hách liền cho rằng đó là một nữ tác giả vô cùng tài hoa.

Đọc được một vài chương, một thô nhân như Tiết Hách cũng cảm thấy thú vị. Thế nhưng đi tới đi lui đều chỉ viết về tình yêu nên có chút tẻ nhạt. Cuối cùng hần vẫn mở internet lên, xem trận đấu bóng rổ trực tuyến, thoạt nhìn rất thú vị.

*

Bạch Khê ngủ bên cạnh máy tính, lúc tỉnh lại thì trời đã sáng. Nguồn điện của máy tính vẫn còn cắm, vẫn bản vẫn được duy trì và mở ra.

Cái cổ của cậu đau đớn một mõi, đem tài liệu lưu lại rồi thuận tiện sao chép một phần vào USB, sau đó đẩy ghế ra đi rửa mặt.

Vì ngủ không được ngon nên bộ dáng thoạt nhìn rất khủng bố, mặt xanh xanh vàng vàng, vành mắt đen quỉ thực đến cảm cũng muốn rơi xuống. Cậu bơ phờ đi đến trước tủ lạnh, rót một ly sữa bò lạnh rồi theo thói quen đi đến trước máy tính.

Ai biết được đột nhiên hoa mắt, cái ly sữa bò lạnh lạnh liền giội lên trên phím gõ. Nguồn điện máy vi tính đang cắm bốc lên tia lửa dọa người, sau một trận khói đen, xì xì —— máy vi tính đen luôn.

Bạch Khê: “...”

*

Leo lên QQ của em gái, gửi rất nhiều tin nhắn là “Thủy đại” cũng không có ai phản ứng.

Tiết Hách thở dài, hôm nay là ngày giao bản thảo. Không phải em gái nói người tác giả này rất đúng giờ sao?

Đợi đến nửa giờ, Tiết Hách thực sự không nhịn được. Lấy điện thoại di động ra ấn số được ghi trên lịch, chuẩn bị gọi cho bên kia.

Âm thanh đô đô nửa ngày, không có người nghe.

Tiết Hách cau mày. Ngẩng đầu nhìn đồng hồ một chút, còn có ba tiếng. Nếu không làm được thì sẽ ảnh hưởng đến công tác của em gái. Tiết Hách thẳng thắn cầm áo khoác, nhìn lướt qua địa chỉ kia, cầm laptop lên chuẩn bị lái xe đi tìm người.

*

Bạch Khê xoắn xuýt nửa ngày cũng không biết nên làm thế nào mới tốt, chuẩn bị lấy điện thoại di động nhắn tin cho học muội. Kết quả điện thoại di động reo lên, rung rung chấn động.

Một số điện thoại xa lạ.

Bạch Khê rất ghét trả lời điện thoại, tóc gáy của cậu đều dựng lên. Tay ném một cái, điện thoại di động liền rớt trên sofa chất đầy quần áo.

“...” Bạch Khê đứng cách ghế sofa ba bước, khẩn trương nhìn màn hình sáng lên.

*

Tiết Hách giương mắt nhìn khu phố nhỏ phía trước đã được sửa lại hai năm gần đây. Cao cấp xa hoa, không tính là quá đắt đỏ, phong cảnh rất thanh tĩnh, cũng chính là nơi ở của vị tác giả mà em gái luôn nhắc đến.

Hắn dừng xe rồi đi tới nơi ở của “Giang Bích Thủy tiểu thư”.

Lúc vào cửa, hắn còn quan sát quần áo của mình một chút. Ừm, áo sơ mi đơn giản nhàn nhã và quần bò, trong tay cầm laptop, tinh thần và diện mạo đều rất tốt. Tiết Hách hài lòng gật gù đầu, sẽ không thất lễ. Hắn ấn ấn chuông cửa, chờ đợi chủ nhà trả lời.

*

Điện thoại của Bạch Khê thật vất vả mới ngừng, cậu hơi co quắp mà ngồi dưới đất.

Kết quả chuông cửa lại vang lên!

Bạch Khê quả thực muốn điên rồi!

Cậu thận trọng dịch tới cửa, nhìn thấy trên màn ảnh là một người mặc áo sơ mi và quần bò. Khuôn mặt lạnh lùng, hơn nữa nhìn đặc biệt quen mắt. Người kia lại ấn chuông thêm mấy lần, Bạch Khê ở chỗ này xoắn xuýt muốn chết.

Tiết Hách cau mày, không phải là không ở nhà đi?

Hắn chân chờ liên ấn xuống một cái, kết quả cứ nhiên kết nối.

“...” Thần xui quỷ khiến gì mà Bạch Khê lại bắt máy, nhưng không biết nói cái gì.

“...” Là có người ở nhà, không sai chứ. Tiết Hách cau mày.

“Cái kia... Xin hỏi đây là nhà của Giang Bích Thủy tiểu thư sao?” Tiết Hách tận lực khiến thanh âm của mình hiền lành thân thiết.

Bạch Khê vừa nghe đến giọng nam vừa lạnh lùng vừa cứng rắn, quả thực muốn cắt đứt ống nghe. (...)

“A, cái kia, tôi là biên tập tạm thời của cô. Tôi tên Tiết Hách, có thể phiền cô mở cửa cho tôi vào được không?” Tiết Hách cúi thấp dáng người, mặt tiến đến gần màn ảnh.

Bỗng nhiên nhìn thấy một gương mặt to lớn gần kề...

Bạch Khê: Rồi xa ống kính của tôi một chút đi! Thật là đáng sợ quá! QAQ

Tiết Hách cảm giác mình giống như đang giảng bài cho người thần kinh, bên kia cứ như u linh không có âm thanh, đặc biệt lúng túng.

Tự nhiên có một bà già khoác rố đi tới, tiện tay mở cửa.

“...” Tiết Hách

“...” Bạch Khê

*

Tiết Hách đứng trước cửa nhà Bạch Khê, có chút buồn bực nói: “Giang Bích Thủy tiểu thư, phiền cô có thể xuống đây không?”

Bạch Khê đứng ở sau cửa, như đang gặp đại địch, gương mặt nói “Làm sao bây giờ?!!!!”

Cậu gấp gấp xoay quanh, phát điên như con thỏ ở huyền quan.

Tiết Hách quả thực hết chỗ nói rồi, nào có ai đùa người khác như vậy. Hắn dè nén sự không kiên nhẫn trong lòng, cau mày nói tiếp: “Phiền cô xuống đây, ngày hôm nay cô cần phải đem bản thảo giao cho tôi.”

Chỉ chốc lát sau, cửa cọt kẹt mở ra.

Tiết Hách nhìn thấy một cánh tay trắng nhỏ duỗi ra từ trong khe cửa, trên cổ tay còn thấy được mạch máu màu xanh lam. Cái tay kia dùng hình dáng kỳ lạ run rẩy cầm USB.

“...” Tiết Hách không nói gì.

Nửa ngày không ai tiếp, người ở bên trong hơi nhỏ giọng nói một câu: “À... U, USB bên trong...”

Muốn chết rồi đây, Bạch Khê cầu khẩn người bên ngoài rời đi nhanh lên một chút. Bỗng nhiên cảm giác trên cánh tay truyền đến một lực đạo mạnh mẽ, không đợi đến khi cậu phản ứng kịp, cậu nhanh chóng bị khí lực này kéo ra ngoài, phá tan khớp cánh cửa đang khép hờ, ngã vào một thân thể ấm áp.

“...” Tiết Hách không nói gì, hắn chỉ muốn lấy USB thôi mà, nhưng không nghĩ tới người ở bên trong lại không có khí lực như thế, cứ nhiên giống như củ cải bị rút lên vậy

“Híc, xin lỗi.” Hắn nâng người trong ngực dậy, hử? Tiết Hách cau mày, nam?

Vai Bạch Khê đau chết rồi, trên mặt cũng ửng đỏ một mảng, cậu tức giận liếc mắt nhìn người trước mặt. Phản ứng đầu tiên nghĩ... Thật cao.

Sau đó trong chớp mắt, bỗng nhiên cậu nói: “Hóa ra là anh!”

Chú thích:

(1) Huyền quan: là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách.

(2) Túi chân không:

image

3. Chương 3: Xúc Động

Vào phòng.

Tiết Hách lấy được USB, nhanh chóng lôi laptop bên trong ra, đem bản thảo sao chép vào máy vi tính.

Hắn cẩn thận xem lại mấy lần, không có sai chính tả, hơn nữa cũng rất trơn tru. Hắn hài lòng đem bản thảo gửi đến hòm thư mà em gái giao phó, thở phào nhẹ nhõm.

Lúc hắn ngẩng đầu mới phát hiện Giang Bích Thủy đã không thấy đâu.

Hắn nhìn xung quanh căn nhà bừa bộn, quả thực cảm thấy mười cô gái mới có thể làm cho nơi này lộn xộn như thế.

“Giang Bích Thủy...tiên sinh.” Tiết Hách đứng lên, vóc người của hắn rất cao, đi trên đồng hồ nền nào là quần áo, nào là sách, còn có các mảnh vỡ này cũng có chút khó khăn.

Bạch Khê đang trốn trong phòng thoa thuốc, làn da của cậu rất yếu ớt, va vào một phát là trong nửa giờ liền xanh tím một mảnh.

Tiết Hách đi tới liền phát hiện Bạch Khê đang vén áo xoa thuốc, bộ dáng rất là vụng về.

Nhìn máu của cậu ứ đọng thành một mảng, Tiết Hách cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Hắn nhanh chân bước vào, đang chuẩn bị hỗ trợ thì phát hiện Giang Bích Thủy cẩn thận nhìn mình chằm chằm, trong đôi mắt trắng đen rõ ràng kia không hề che giấu một tia đề phòng và sợ sệt nào.

Đột nhiên Tiết Hách cảm thấy rất khó chịu.

Hắn nhớ tới việc mà em gái bàn giao, vì vậy thận trọng khom lưng nói: “Rất xin lỗi, trước đây tôi có chơi thể thao nên lực trên tay không nhẹ... Tôi có thể, tôi có thể giúp cậu xoa thuốc được không? Tán máu ứ đọng là sở trường của tôi.”

Bạch Khê ý thức mình căng thẳng hơi quá, trong phút chốc, mặt cậu đỏ lên, sau đó vùi đầu, lấy thuốc mỡ bôi đều xoa.

Sau đó thuốc mỡ xẹt ra, đâu đâu cũng có.

“...” Tiết Hách yên lặng đem vết thuốc mỡ dính trên mặt biến mất, thở dài đi tới, đỡ Bạch Khê như đỡ đứa trẻ, nói: “Yên tâm, để tôi làm cho.”

Cũng không chờ Bạch Khê phản ứng, hắn liền cầm lấy thuốc mỡ, dùng ngón tay tinh tế bôi thuốc đều đặn, sau đó để thuốc khô ráo.

“Sẽ có chút đau, cậu nhịn xuống.” Nói xong cũng dùng sức xoa bóp. Lập tức, Bạch Khê liền đau đến mức mặt trắng bệch. Cậu không nhịn được phát ra tiếng hừ hừ tinh tế.

Tiết Hách có chút hoảng loạn, hắn cố gắng trấn định vỗ vỗ đầu Bạch Khê: “Nhịn xuống nha. Tán máu ứ đọng sẽ có chút đau.”

Sau nửa giờ, Tiết Hách đi rửa tay.

Bạch Khê ngồi ở đó, ngơ ngác cảm thấy nhiệt độ trên vai mình đang tỏa ra.

“Còn chưa có chính thức giới thiệu một chút, tôi là biên tập tạm thời của cậu, tên là Tiết Hách.” Tiết Hách đi ra, hơi cười rộ lên, bộ dáng rất rục rịch.

Khuôn mặt của Bạch Khê cứng lại, yên lặng xoắn xuýt một lúc, sau đó chậm rì rì mở miệng, âm thanh thấp như tiếng hừ hừ: “Tôi tên Bạch Khê.”

Tiết Hách bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Tôi còn tưởng rằng cậu tên là Giang Bích Thủy chứ, ha ha.”

“...” Khuôn mặt Bạch Khê tiếp tục cứng lại, nhìn hắn.

Tiết Hách tựa hồ cảm thấy bầu không khí không tốt lắm, hắn đổi chủ đề: “Hồi nãy cậu vừa nói ‘Hóa ra là anh’ là có ý gì?”

Bạch Khê không đáp, chỉ là đôi tai yên lặng đỏ lên.

“Cậu gặp tôi rồi sao? Lúc nào?” Tiết Hách cẩn thận nhớ lại. Hắn nhìn Bạch Khê, sau đó vắt hết óc suy nghĩ gần đây có gặp phải người như Bạch Khê không, cần phải làm rõ ràng, khuôn mặt này...

“... Trong siêu thị, cảm ơn.” Bạch Khê nhẹ nhàng nói.

Tiết Hách bỗng nhiên tỉnh ngộ: “A! Thì ra cậu là cái người kỳ quái kia!”

“...”

*

“Xin lỗi, tôi cảm thấy tôi...” Bạch Khê đang nâng cái ly lớn uống nước, đột nhiên mở miệng.

Thế nhưng Tiết Hách lại không chú ý, sau khi hẩn quan sát bốn phía xung quanh căn nhà liền đứng lên.

Trên bàn để máy vi tính và một cốc sữa bò, thế nhưng tất cả sữa bò lại chảy vào trong máy tính. Quần áo và giày dép thì vứt lung tung trên sàn nhà. Trên giường có rất nhiều sách và cái chăn thì vò thành một cục. Trên sàn nhà còn có rất nhiều vật thể không biết tên, thậm chí ở trong góc còn nhìn thấy mấy mẫu giấy gói kẹo được bán vào năm mới...

“... Để tôi giúp cậu quét dọn một chút đi, nếu như cậu không ngại!” Tiết Hách bỗng nhiên kích động nói.

“Hức ~ hức ~” Bạch Khê bị hẩn dọa sợ rồi, không ngừng nắc cục. Cậu làm bộ đáng thương nhìn Tiết Hách.

“...” Mặt Tiết Hách đỏ lên.

*

Bạch Khê được Tiết Hách khuyên bảo nên lên giường nghỉ ngơi, bắt tri bắt giác mà ngủ.

Lúc cậu tỉnh lại, trong nhà đã hoàn toàn biến dạng.

Trên sàn nhà sạch sành sanh, thậm chí còn có thêm vào tia sáng lấp lánh khoa trương. Bàn học được sửa sang lại, laptop được bỏ vào trong túi. Ghế sofa ở phòng khách cũng sạch sẽ, ở trên còn bày gối búp bê mà đọc giả tặng. Quần áo được giặt sạch sẽ treo trên ban công, thậm chí ngay cả chậu hoa mà Bạch Khê không biết đã mua về từ lúc nào cũng được tưới lá, tưới nước, đón gió lay động.

Hết thấy thoát nhìn vô cùng sạch sẽ, thậm chí trên bàn còn chuẩn bị sẵn bữa tối.

Dưới bát đĩa đặt một tờ giấy, trên đó viết: Hâm nóng rồi ăn, nhớ sữa máy vi tính. —— Tiết Hách

Chữ xấu đến mức người người oán trách, giống như là học sinh tiểu học viết.

Trong đầu nhớ tới cái người luôn trương khuôn mặt lạnh lùng và vóc người cao to kia, Bạch Khê cảm thấy rất buồn cười, cậu buồn buồn cười vài tiếng, nghe giống như là đang tìm cách nuốt âm thanh vào trong bụng, phi thường quái dị.

Vốn là muốn cự tuyệt, thế nhưng trong tình huống này lại không có cách nào nói ra.

Bạch Khê yên lặng thả tờ giấy xuống, cầm chén đĩa lên, cơm nước đã không nóng thế nhưng cậu vẫn nuốt hết, giống như là chúng vẫn còn rất thơm.

*

Vào buổi tối, vì không yên lòng nên Tiết Băng Băng gọi điện thoại cho anh hai: “Anh không có quấy rầy Thủy đại chứ?”

Tiết Hách đang chơi bóng rổ trong sân bóng của khu phố, mồ hôi nhễ nhại nhận điện thoại: “Không có đâu.”

Tiết Băng Băng ở bên kia hô to: “Cái gì gọi là không có... Hửm?! Anh nói rõ cho em! Cái tên khi đột đầu óc đơn giản tứ chi phát triển này!!!!!!”

Tiết Hách: “...”

*

Cơm nước xong xuôi, Bạch Khê cầm chén đĩa chất đống trong bồn rửa chén, yên lặng đi về phòng ngủ, lấy điện thoại di động ra.

Cậu sững sờ hồi lâu, sau đó download một cái QQ trên điện thoại di động, yên lặng đăng nhập.

Chỉ chốc lát sau thì lập tức nhìn thấy avatar của Tiết Gia Tiểu Nhị lấp lóe.

Tựa hồ là tin nhắn buổi trưa:

Tiết Gia Tiểu Nhị: Có ai ở đó không

Tiết Gia Tiểu Nhị: Tôi là biên tập tạm thời của ngài, Tiết Hách, có thể liên hệ với tôi không? Cảm ơn. Số Q: XXXXXXX

Tiết Gia Tiểu Nhị: Tôi tìm đến ngài, làm phiền.

Bạch Khê vẫn còn ngơ ngác nhìn một lúc, click vô số Q kia, yên lặng thêm bạn tốt.

Ừm, chỉ ba tháng mà thôi.

Cậu thuyết phục chính mình.

4. Chương 4: Ra Ngoài

Bình thường, Bạch Khê vẫn duy trì thói quen tốt đẹp của trạch nam, không thể ra khỏi cửa liền không ra khỏi cửa.

Sau khi Bạch Khê giao bản thảo, Tiết Hách cũng không tới đây nữa.

Nhưng mà dạo này, bọn họ trò chuyện rất nhiều lần trên mạng, đương nhiên, chủ yếu là Tiết Hách đặt câu hỏi, còn cậu chỉ trả lời một hai chữ mà thôi.

Ngoài ra, tất cả dường như không có gì thay đổi.

Cậu nhàm chán mở taobao lên, chuẩn bị mua chút sách.

Cậu tự mình chọn vài cuốn, sau đó xác nhận giao dịch. Lúc chờ đối phương trả lời, điện thoại di động để trên bàn không biết đã rung lên đến lần thứ mấy.

Cậu nhìn cuộc gọi tới, trầm mặc hồi lâu, đợi đến lúc cuộc gọi từ bên kia bị cắt đứt lần nữa, cậu mới nhấn tin trả lời.

[Chuyện gì?]

Chỉ chốc lát sau, Tiết Hách bên kia cũng nhanh chóng trả lời lại:

[Tôi đi mua đồ ăn, thuận tiện hỏi cậu có muốn ăn chút gì không?]

Bạch Khê cau mày:

[Không cần]

Bên kia chậm rì rì mà trả lời:

[Bữa cơm lần trước ăn ngon không?]

Đã đến giờ ăn trưa, Bạch Khê mơ hồ có chút đói bụng. Cậu chuẩn bị đi lấy mì ăn, kết quả còn chưa để điện thoại xuống, bên kia lại hỏi:

[Hôm nay tôi nấu ăn ở nhà cậu nhé?]

Trong đầu Bạch Khê không tự chủ thấy bàn ăn lạnh lẽo lúc trước rơi mất, bữa cơm mỹ vị hiện ra. Xoắn xuýt nửa ngày, yên lặng trả lời một chữ

[Ừ]

Lúc Tiết Hách tiến vào, hai tay đều cầm theo túi mua sắm. Miệng túi còn có mấy cây măng tây(1) xanh mượt nghịch ngợm thò ra.

“Làm phiền.” Hắn thay giày ở huyền quan rồi bước vào, quét mắt nhìn một cái, ừm, coi như sạch sẽ.

Đem nguyên liệu nấu ăn đặt lên bếp, cúi đầu liền nhìn thấy mấy cái chén đĩa vỡ nát trong thùng rác....

Bạch Khê nhìn theo ánh mắt của hắn, cũng thấy được. Khuôn mặt đỏ tươi, cậu nhỏ giọng giải thích: “Vốn là chuẩn bị rửa...” Kết quả toàn bộ chết tại sa trường.

Tiết Hách cười, đem Bạch Khê đẩy lên ghế sofa ngồi: “Cậu ăn trái cây đi, một lúc là cơm chuẩn bị xong.”

Bạch Khê nhìn hắn một thân mét chín vụng về lấy cái tạp dề từ trong tủ mặc vào, sau đó đi vô phòng bếp. Mơ hồ cảm thấy có chút xúc động.

Trong lúc chờ ăn cơm, cậu hết sức chuyên chú ngồi ở trên ghế sofa xem ti vi.

Lúc đang xem tin tức buổi trưa được một nửa, trong phòng bếp truyền ra tiếng la của Tiết Hách: “Bạch Khê, lấy chén đĩa.”

Bạch Khê bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác hoảng hốt, dường như cảnh vật và thời gian bốn phía đang lùi lại bên tai. Cậu mơ hồ nhìn thấy tình cảnh bên trong căn phòng nhỏ hẹp, giữa làn khói mờ ảo, mẹ cậu hô hoán kêu cậu đi ăn cơm.

“Bạch Khê.” Âm thanh của Tiết Hách lần thứ hai truyền đến, Bạch Khê lấy lại tinh thần, yên lặng đi vào nhà bếp, đem nồi cơm điện nhắc tới bàn ăn. Lúc này, Tiết Hách đang mặt tạp dề một tay bưng một đĩa thức ăn, một tay cầm bát đĩa bước tới. Hắn cười nói với Bạch Khê: “Ồ trong còn hai món, cậu đi bưng ra để tôi bày lên bàn ăn.”

Lỗi tai Bạch Khê hồng hồng, cứng mặt đi bưng thức ăn.

Tay nghề Tiết Hách rất tốt, màu sắc và hương vị của bữa cơm đều đầy đủ. Bạch Khê ăn say sưa ngon lành, Tiết Hách cười rộ lên: “Aiii, chậm một chút.”

Ăn cơm xong, Bạch Khê bị Tiết Hách đặt trên ghế: “Không được nhúc nhích, tôi đi rửa chén. Cái tên hung thủ nhà cậu ngồi đây.”

Bạch Khê nhớ tới chén đĩa bị mình phá vỡ, một mặt cảm thấy xấu hổ, một mặt liền không nhịn được mà bị chọc phát cười.

Cậu cười rộ lên rất là đáng yêu, đôi mắt híp lại, đặc ý như một con mèo nhỏ.

Tiết Hách sững sờ sững sờ, khá kinh ngạc nói: “Cậu cười rộ lên...”

Lời còn chưa nói hết, liền thấy Bạch Khê lập tức khôi phục lại khuôn mặt không thay đổi của mình. Đồng thời một đôi mắt phượng hơi lo lắng và khấn trương nhìn hắn.

Tiết Hách kỳ quái nói: “Làm sao vậy? Thì ra cậu cũng sẽ cười đó.”

Bạch Khê sững sốt, sau đó cúi đầu, lần này hai má đều nhanh chóng hồng lên

*

Tiết Hách ngồi trong nhà của Bạch Khê, coi TV một chút. Bạch Khê ngồi ở ghế sofa con, hai người không nói gì, bầu không khí có chút nặng nề.

Tiết Hách yên lặng xoa mũi, hỏi Bạch Khê: “Lần trước... Sao cậu lại mặc trang phục như vậy ở siêu thị?”

Bạch Khê sững sờ, sau đó lần thứ hai mặt đỏ, ấp úng không nói ra được.

Tiết Hách thấy bộ dáng của cậu như vậy, thú vị nói: “Sao cậu lại dễ thẹn thùng như vậy, có phải là nam sinh không?”

Bạch Khê vừa nghe, trợn mắt nhìn, nhưng cũng không có cách nào khác.

Tiết Hách cười lớn, vóc người vốn cao to, ngồi co trên ghế sofa, suýt chút nữa lăn xuống đất.

Ngồi một lúc, Tiết Hách cũng không tiện ở lại lâu thêm liền hỏi Bạch Khê: “Cậu có muốn đi ra ngoài một chút không? Ngồi gốc ở nhà thật là vô vị.”

Bạch Khê theo bản năng liền muốn lắc đầu, thế nhưng lúc cậu ngẩng mặt lên nhìn Tiết Hách, bộ dáng của người kia tựa hồ rất mong chờ. Bạch Khê lại bắt đầu xoắn xuýt.

Tiết Hách nhìn cậu thật giống như một ông già ngồi một chỗ rồi cau mày, cảm thấy rất thú vị, cũng không thúc giục cậu, tiếp tục xem TV một chút. Mãi đến lúc Bạch Khê từ trên ghế sofa đứng lên, bộ dáng như chuẩn bị anh dũng hi sinh mà nhìn hấn.

Tiết Hách nhún cười: “Đi sao?”

Bạch Khê gật gật đầu, sau đó thở dài.

Tiết Hách cười to, căn dặn cậu: “Lần này ra khỏi cửa thì mang theo cái mũ kia thôi. Đừng đeo kính râm và khẩu trang, để lộ con mắt ra.”

Bạch Khê lập tức đỏ mặt.

*

Hai người đi không xa, cả hai đều đến IKEA(2) gần nhà Bạch Khê.

“Mua thêm mấy cái bát đi, bị cậu làm vỡ gần hết luôn rồi.” Tiết Hách nói xong liền đi đến chỗ bán đồ nội thất.

Vì không phải cuối tuần nên người ở trong IKEA cũng không nhiều. Ra ra vào vào đều là mấy người trẻ tuổi ăn mặc thoải mái như ở nhà. Hai người Bạch Khê đi chung với nhau, một người tinh tế tuấn tú, một người cao lớn đẹp trai nên hấp dẫn không ít ánh mắt.

Bạch Khê đề thấp vành mũ, tựa hồ hơi căng thẳng, sờ môi không nói lời nào.

Tiết Hách thấy vậy, dường như đã hiểu ra: Bạch Khê không thích ra ngoài không phải vì làm biếng, mà là sợ người lạ.

Bước chân của hấn tăng nhanh, vội vã chọn mấy bộ chén đĩa liền kéo Bạch Khê ra ngoài.

Mãi đến lúc lên xe, Bạch Khê mới từ từ bình tĩnh lại.

Tiết Hách có chút xin lỗi: “Aiii, tôi không biết cậu không thích người lạ. Xin lỗi.”

Chính hấn cũng có chút buồn bực, dường như từ khi gặp phải Bạch Khê, cái cậu mà hấn nói nhiều nhất chính là xin lỗi.

Bạch Khê xua xua tay, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Đây là vấn đề của tôi.”

Ngón ray Tiết Hách chọt chọt lên vô lăng, sau đó nói với Bạch Khê: “Như vậy đi, tôi mang cậu tới một nơi. Người không nhiều, chắc chắn cậu sẽ thích.”

*

Hai người xe chạy tới một góc đường nhỏ nào đó, Tiết Hách xuống xe, ra hiệu Bạch Khê bước xuống.

Bạch Khê theo Tiết Hách đi một lúc, liền nhìn thấy một cửa hàng nhỏ xuất hiện trước mặt.

Sau giờ ngọ thì ở đâu không có vị khách nào, đi vào lại thấy ông chủ còn đang ngủ gà ngủ gật. Bị âm thanh của tiếng chuông cửa dọa sợ đến tỉnh lại, lười biếng nói: “Hoan nghênh.”

Tiết Hách quen cửa quen nẻo đi tới, nói với ông chủ nhỏ: “A Chân, tôi đưa một người bạn đến đây xem một chút.”

Ông chủ nhỏ gọi là “A Chân” kia lúc này mới xoa xoa con mắt rồi nhìn rõ ràng, vội vã cười rộ lên: “A, là anh sao. Đi lên gác đi, trên đó thanh tĩnh, mèo nhỏ đều đang ngủ ở đấy.”

Tiết Hách gọi hai phần điểm tâm ngọt và trà, mang theo Bạch Khê lên gác.

Bạch Khê nhìn ông chủ một cái, A Chân cười cười với cậu, sau đó liền xoay người đi làm bánh ngọt.

Thật không ngờ căn gác của cửa hàng lại trống trải như vậy. Kết cấu cơ hồ đều là gỗ nguyên cây chưa xẻ, cửa sổ rất lớn, ánh sáng phía ngoài nghiêng nghiêng chiếu vào. Tranh sơn dầu được treo trên tường, ngoài ra còn có rất nhiều kệ sách, mấy cái ghế sofa sắp xếp thật khéo léo, ở trên có mấy con mèo đang ngủ.

Bạch Khê ngạc nhiên nhìn Tiết Hách một cái, sau đó đi tới, rón rén nhìn vài con mèo kia.

Tiết Hách nhìn bộ dáng không chớp mắt của cậu, hài lòng cười lên. Lúc này A Chân mở nhạc ở lầu dưới, một khúc dương cầm nhẹ nhàng vang lên. Bầu không khí tràn ngập cảm giác ôn nhu đầm ấm.

“Con mèo có vằn hổ kia gọi là A Lão, lớn tuổi nhất, tính khí tốt nhất. Còn con mèo nhìn như cục bông vải nọ tên là Tiểu Bô, nghịch ngợm nhất. Con màu trắng thì gọi Tiểu Bạch, nó không thích người ta sờ vuốt nó, ngạo kiều nhất.” Tiết Hách mở quyển sách ra, cười nói.

Bạch Khê thận trọng sờ sờ A Lão, con mèo mềm mại vằn hổ phát ra tiếng ngáy thích ý.

Lỗi tai Bạch Khê hồng lên, khoe miệng toát ra ý cười.

*

Lúc A Chân bưng món tráng miệng và trà lên, trên mặt Tiết Hách đã che kín một quyển sách, nằm ngủ trên ghế sofa

Bạch Khê đang cầm một cây gậy nhỏ đùa giỡn với mấy con mèo nhỏ say sưa ngon lành.

A Chân đặt món tráng miệng và trà xuống, nhẹ giọng nói với Bạch Khê: “Mùi vị của bánh mỳ nướng và kem tươi rất ngon đó.”

Lúc này, Bạch Khê mới chú ý tới A Chân, xoay đầu lại, mặt đỏ tới mang tai gật gật đầu, Tiểu Bạch bên người “meo ngao” hô một tiếng. Trên ghế sofa, Tiết Hách chậm rãi tỉnh lại, hần khá là lúng túng nói: “Ha ha, tôi vừa nhìn thấy sách là muốn ngủ.”

A Chân và Bạch Khê đều cười lớn.

*

Buổi tối, Tiết Hách đưa Bạch Khê về nhà.

Hắn ngoắc ngoắc tay nói với Bạch Khê: “Lúc lên lầu thì cẩn thận một chút, chớ làm vỡ bát đĩa. Ăn ít thức ăn nhanh thôi, cậu có thể... Ừm, gọi tin nhắn cho tôi.”

Tâm tình Bạch Khê rất vui vẻ, cậu cười và vẫy tay với Tiết Hách rồi nhanh chóng lên lầu.

Tiết Hách chờ trong xe, thấy đèn nhà của Bạch Khê sáng lên, mới khởi động xe rời đi.

*

Đêm đó, Bạch Khê cầm bát đoan chính mà bỏ vào trong tủ.

Tỉ mỉ thưởng thức một lúc, sau đó nhẹ nhàng nói với những cái bát kia: “Ngủ ngon.”

Chú thích:

(1) Măng tây:

image

(2) IKEA (Ingvar Kamprad Elmtaryd Agunnaryd) là một doanh nghiệp tư nhân Thụy Điển, tập đoàn quốc tế chuyên thiết kế đồ nội thất bán lắp ráp, thiết bị và phụ kiện nhà. Hiện nay, đây là tập đoàn bán lẻ đồ nội thất lớn nhất thế giới.

5. Chương 5: Cùng Đi Vận Động

Bạch Khê yên lặng ngồi trước máy vi tính, sau khi bóp nát hai bao khoai tây chiên và ăn một gói mì, cuối cùng cậu cũng bắt tay vào viết truyện.

Kỳ thực cũng không phải là một câu chuyện gì đó quá phức tạp, thế nhưng cậu lại không thể viết ra được những gì mà mình mong muốn.

“Không đúng, không đúng, không đúng, không đúng...” Một bên vừa nghĩ linh tinh vừa đánh chữ, viết xong lại xóa hết từng chữ một.

[Cùng nhau ăn cơm tối không?] Tin nhắn từ Tiết Hách vừa vắn gửi tới.

Bạch Khê sinh khí chợt điện thoại di động:

[Không!]

Tiết Hách đang ở siêu thị mua đồ, không giải thích được tin nhắn mà Bạch Khê vừa gửi tới, dẫu chầm than ở phía sau như một quả pháo đang bùng nổ.

Hắn kiên nhẫn hỏi:

[Làm sao vậy?]

Bạch Khê đem văn bản xóa sạch sành sanh, khuôn mặt không cao hứng xem điện thoại di động. Ngay cả cậu cũng không phát hiện được biểu tình trên mặt mình đã biến đổi đến mức rất là oan ức:

[Không viết ra được gì hết.]

Tiết Hách nhìn mấy chữ kia, dở khóc dở cười.

Hắn luôn cảm thấy Bạch Khê giống như một bé con.

Hắn đến quán kem, mua một hộp kem có mười hai vị cực kỳ đắt. Sau đó bình tĩnh tính tiền.

*

Lúc bước vào nhà Bạch Khê, cậu đang nằm ở trên sàn nhà, trên đầu cột một cái dây lưng, cả người như một quả bóng xì hơi.

Tiết Hách yên lặng đi tới, đá đá cậu: “Ê? Chết chưa? Tôi quên nạp điện cho cậu à?”

Bạch Khê nhắm mắt lại, nhếch miệng lên, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Tiết Hách ôm đống đồ ra ngoài, không hiểu sao Bạch Khê có chút mất mát. Đúng lúc chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên cảm thấy trên mặt mát lạnh. Giọng nói của Tiết Hách vang lên bên tai: “Không biết bây giờ dùng kem nạp điện có kịp không nhỉ?”

Bạch Khê mỉm cười rồi ngồi xuống, mặt hồng hồng nhìn Tiết Hách.

Tiết Hách không nhìn được xoa xoa tóc của cậu, nhẹ giọng nói: “Trước bữa ăn chỉ có thể ăn một chút.”

*

Bữa tối rất đơn giản, Tiết Hách đưa cho Bạch Khê một đĩa rau: “Không thể kiêng ăn.”

Lỡ tai Bạch Khê nóng lên, làm bộ vui đùa ăn cơm, trên thực tế ánh mắt lại lén lút nhìn Tiết Hách.

Vóc người Tiết Hách rất cao lớn, lại ăn rất nhiều. Thế nhưng hắn ăn không nhanh, hơn nữa động tác lấy đĩa gấp cũng rất dễ nhìn, nước chảy mây trôi thoát nhìn rất tao nhã.

Bạch Khê đang nhìn thì cảm thấy rất mê li, ánh mắt của cậu chậm rãi từ khớp xương ở cổ tay chuyển lên cánh tay lộ ra bên ngoài tay áo, rồi lại dời đến bờ vai rộng lớn, sau đó là hấu kết, hướng lên trên là khoe miệng nhếch lên, cái mũi thẳng tắp, một đôi mắt thâm thúy đang mỉm cười...

“!!” Bạch Khê bị tóm gọn.

Tiết Hách cười: “Nhìn lần nữa, nhìn lần nữa liền đem cậu ăn luôn đó.”

*

Sau bữa tối, Bạch Khê ngồi trên ghế sofa giả chết. Trong phòng bếp, Tiết Hách chủ động rửa chén.

Tiết Hách lau khô bọt nước trên tay, hỏi Bạch Khê: “Không viết ra được gì thật khó chịu phải không?”

Bạch Khê u oán gật gật đầu.

Tiết Hách cười: “Ừ, cảm giác giống như đi nhà cầu xong không có giấy, con trai sinh ra lại giống ông hàng xóm.”

Bạch Khê ha ha cười ra tiếng.

Tiết Hách cầm lấy áo khoác: “Nơi này có sân bóng rổ không?”

Bạch Khê gật gù đầu, “Phía dưới có.”

Tiết Hách hỏi Bạch Khê: “Đi, đi chơi bóng rổ. Dù sao cũng không viết được gì mà.”

Bạch Khê bị Tiết Hách cầm cổ tay, cảm thấy nơi đó dấy lên một cỗ nhiệt độ thật xa lạ, đốt cháy từ cổ tay đến ***g ngực của cậu

Cậu giãy khỏi tay Tiết Hách, vội vàng nhún nút thang máy. Tiết Hách không để ý, Bạch Khê đi theo phía sau hắn, trong lòng có chút cao hứng lại cảm thấy rất đáng sợ.

*

Lúc đi đến sân bóng rổ, đèn đường ban đêm đã bật lên.

Ở đây còn có thêm mấy người trẻ tuổi đang chơi bóng rổ.

Bạch Khê ngồi trên băng ghế dài, Tiết Hách đem áo khoác đưa cho cậu, nói lỏng nút buộc ở cổ tay áo. Rồi đi tới: “Hey, thêm tôi nữa!”

Mấy người trẻ tuổi kia khiêu khích nhìn hắn: “Cậu tới.”

Đôi mắt Bạch Khê mở rất lớn, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy Tiết Hách chơi bóng rổ.

Rõ ràng mặc quần bò và mang giày da nhàn nhã, thế nhưng là hoàn toàn không có vướng víu chút nào.

Vóc người của hắn rất cao, động tác lại nhanh vô cùng, trôi chảy chuyển bóng cho người ném rổ, làm liên một mạch. Quả bóng kia đến tay hắn thì giống như là bị phù phép, không thể cắt đuôi được. Bất luận mấy người trẻ tuổi có làm thế nào đi chăng nữa, dù có tiến công hay vây chặt, Tiết Hách đều có thể lao ra rất nhanh, như một địch tướng vạn quân mặc áo giáp trên chiến trường.

Rất nhanh, hắn liền đổ mồ hôi. Những giọt mồ hôi rơi xuống theo gò má góc cạnh rõ ràng, lúc xoay người theo quán tính liền vẽ ra một vệt sáng màu bạc.

“Bạch Khê, nhìn kỹ!” Bỗng nhiên hắn quát một tiếng, Bạch Khê đang ngồi bên sân khấu trông nhìn hắn.

Tiết Hách lướt qua mấy người kia, trước cái giỏ bóng rổ đột nhiên nhảy lên thật cao. Trong nháy mắt, sức lực và sức dân bộc phát, làm người ta giật mình. Bắp thịt trên cánh tay căng phồng, góc áo bị kéo lên, lộ ra thất lưng phát triển. Giống như một bộ phim quay chậm được chiếu vào đôi mắt trắng đen rõ ràng của Bạch Khê. Cậu nhìn thấy trong mắt Tiết Hách mang ánh sáng như mặt trời đẹp đẽ, thậm chí khóe miệng của hắn cuồng ngạo giương lên. Trong nháy mắt, quả bóng rổ màu cam liền bị bạo lực đập vào trong rổ!

Ầm!

Không khí như ngừng lại, Bạch Khê không biết là giỏ bóng rổ chấn động hay là khoang ngực trái tim.

“Ồ ~ đường bóng rất hay!” Mấy người trẻ tuổi thưởng thức tiếng bùng nổ, khen ngợi huyết khí.

Bạch Khê cầm lấy áo khoác, trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh.

*

Tiết Hách mồ hôi đầm đìa ôm bóng đi tới, Bạch Khê luống cuống tay chân nhìn hắn. Tiết Hách lấy áo khoác qua, nụ cười nhạt nhòa: “Tôi chơi không?”

Sắc mặt Bạch Khê đỏ lên, tiếp nhận bóng rổ.

*

Thời thiếu niên, Bạch Khê rất ít tham gia các hoạt động thể thao, nhưng mỗi người đàn ông thì đều có một tình yêu cuồng nhiệt với bóng rổ. Sau khi tan học, lúc sân tập không có một bóng người thì cậu lại một mình yên lặng luyện bóng.

Mấy người nọ chia làm hai đội, Tiết Hách mang theo Bạch Khê. Khóe miệng và đuôi lông mày của hắn đều mang theo sự tự tin, Bạch Khê cũng nóng lòng muốn thử.

Trận bóng bắt đầu, Tiết Hách giống như một con sư tử dũng mãnh, đoạt được bóng liền lao nhanh tới giỏ bóng rổ.

Bạch Khê theo phía sau hắn, cơ hồ không có ai cản cậu, bởi vì thoát nhìn cậu thực sự quá gầy yếu.

Rất nhanh, Tiết Hách liền bị bao quanh bốn phía, sau đó hắn vừa nhìn liền chú ý tới Bạch Khê, đem bóng truyền ra sau “Bạch Khê.”

Bạch Khê lấy được bóng, liền nhảy một cái, thời gian như chuyển động, dường như cậu đang trở về thời điểm lúc luyện tập ở sân bóng một mình, quả bóng rổ kia lướt thành một vòng cung duyên dáng trên không trung...

Ầm ——

Quả bóng xác không sai sót lọt vào rổ.

“Làm tốt lắm.” Tiết Hách chạy tới, bàn tay to ôm lấy bờ vai của cậu, nhẹ nhàng va chạm. Bạch Khê cảm thấy cổ nhiệt độ nóng rực kia lại truyền lên vai.

Những người khác cũng lẽ phép chạy tới muốn cổ vũ, lại bị Tiết Hách chặn lại.

*

Sau mấy lượt bóng nữa, sắc trời đã quá muộn.

Những người trẻ tuổi kia dần banh rời đi, nhiệt tình mời Tiết Hách lần sau trở lại chơi tiếp.

Bạch Khê mồ hôi trán trẻ đứng đó, nhìn Tiết Hách cùng đám người tuổi trẻ kia phát tay đùa giỡn.

Cậu không tự chủ cười rộ lên, mãi đến lúc Tiết Hách đi tới trước mặt cũng không có thu hồi ý cười.”Chơi rất vui phải không?”

“Ừm.”

“Sau này nếu không viết được truyện thì xuống đây đi dạo, đừng ở mãi trong phòng.” Tiết Hách cầm lấy áo khoác.

“Anh, chơi bóng rổ rất tốt.” Bạch Khê nhẹ giọng nói.

Tiết Hách cười, nụ cười dưới ánh đèn lờ lờ toả sáng: “Ừa. Đó là tự nhiên.”

Bạch Khê giật mình.

“Trở về đi, muộn lắm rồi.” Tiết Hách đưa Bạch Khê tới cửa, xoa xoa tóc của cậu, hơi có chút ẩm ướt.

“Tạm biệt.” Bạch Khê cười nói.

6. Chương 6: Muốn Biết Càng Nhiều

Về đến nhà, Bạch Khê mở máy vi tính ra, không nhận được liền nhập vào khung tìm kiếm, “Tiết Hách”.

Công cụ tìm kiếm nhanh chóng cung cấp thông tin có liên quan.

Bạch Khê nhìn con trỏ rồi ngẩn người ra, tại sao mình lại muốn tìm tin tức của hắn vậy?

Có lẽ vì trong lòng bỗng nhiên có chút mong đợi và gợn sóng đi.

Cậu liền không biểu tình mà mở một cái tư liệu nào đó, bên trong đột nhiên bắn ra một hình ảnh của một vị đại thúc trung niên.

Giật mình!

Nhìn cái đầu bóng loáng của vị đại thúc này cũng gọi là Tiết Hách, trong nháy mắt, tâm tình của Bạch Khê cảm thấy rất... phức tạp luôn QAQ

Cậu yên lặng nhìn xuống, trong tài liệu tựa hồ không có thứ mà mình mong đợi. Cậu thất vọng thoát ra, tiếp tục lướt qua.

Trong một bài báo, cậu nhìn thấy một cái tên quen thuộc.

Đó là chuyện hồi năm ngoái, một tin tức rất ngắn

Đội trưởng đội bóng rổ X thị – Tiết Hách bị chấn thương, tuyên bố giải nghệ.

Bạch Khê không nhịn được vào xem một chút. Thái độ của người đưa tin dường như rất hồ hững. Bởi vì đội bóng rổ của X thị không có ưu thế gì cho nên chỉ qua loa bàn giao, đại khái là bởi vì trong lúc tranh tài bị thương, lại còn bị những vết thương trước đó quấy nhiễu, đội trưởng rất có tiền đồ không thể không tuyên bố giải nghệ, kết thúc tương lai đầy hứa hẹn của một người. Mặt sau còn viết mấy lời mong đợi khách khứa đối với đội bóng rổ của X thị.

Bạch Khê đem bài báo ngắn ngủn mười mấy chữ xem đi xem lại nhiều lần, mới thận trọng nhìn xuống hình.

Hình ảnh rất rõ ràng, rất nhiều người ngồi trên một tấm bàn dài. Có người mặc quần áo bóng rổ, cũng có người mặc âu phục, biểu tình trên mặt họ tựa hồ cũng rất hồ hững. Bạch Khê liếc mắt một cái liền nhận ra Tiết Hách, hắn mặc trang phục bóng rổ, đầu cúi thấp nhìn mặt bàn, biểu tình rất hồ hững. Thế nhưng bằng cách nào đó, Bạch Khê có thể cảm nhận được sự bi thương của Tiết Hách.

Bức ảnh thứ hai là chụp một trận đấu bóng rổ, bên trong là một sân bóng rộng, có một người đang nhảy lên úp rổ —— chính là Tiết Hách.

Tấm hình này thoát nhìn rất cũ cho nên khuôn mặt Tiết Hách trong bức ảnh dường như rất trẻ trung. Tóc dài hơn, đuôi lông mày và khóe mắt vẫn còn mang theo nhiệt huyết của tuổi thanh xuân, bộ dáng nghiêm túc đánh bóng rất giống suất ca trong hoạt hình.

Bạch Khê không nhịn save lại hình ảnh kia, bức ảnh đó được cậu yên lặng bỏ vào trong tài liệu.

Cậu suy nghĩ một chút, đặt tên cho tấm hình là: Anh ấy.

Tên có chút mập mờ.

Bạch Khê thở dài, thỏa mãn nhìn.

Trong lòng có chút kích động và thấp thỏm, lại có chút cảm giác xấu hổ bí ẩn.

Thì ra Tiết Hách đã từng là vận động viên bóng rổ.

Trong đầu của cậu liền xuất hiện bộ dáng chơi bóng của hắn lúc dưới sân kia. Một người mặc quần áo bình thường, mang giày da nhưng lại di chuyển trôi chảy như thế, dần dần đan xen lên hình ảnh thiếu niên mặc trang phục bóng rổ, tuổi thanh xuân tràn trề.

Cậu tiếp tục nhìn xuống, trong kết quả tìm được hiện ra một cái weibo.

Cậu run rẩy click đi vào, kết quả lại phát hiện phải đăng ký trước mới được.

Thực sự là phiền phức.

Bạch Khê cau mày.

Trước đây biên tập cũng đăng kí cho cậu một cái weibo, bởi vì rất nhiều đọc giả đều hy vọng có thể tương tác với cậu. Đối với Giang Bích Thủy thần bí, đọc giả đều nhiệt liệt khát vọng tìm hiểu rõ ngọn ngành. Bạch Khê cố tình lười biếng, biên tập nói cứ giao cho nàng phụ trách nhưng cậu cũng không đồng ý.

Ra ngoài đều phải đề phòng người khác, đăng ký một cái weibo có tác dụng đây?

...

Bạch Khê nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, trong lòng hai người đang đánh giá.

Một người Tiểu Bạch nói: Trực tiếp hỏi Tiết Hách không phải đơn giản hơn không?

Một người Tiểu Hắc nói: Trực tiếp hỏi không phải rất kỳ quái à? Tiết Hách sẽ cảm thấy cậu rất kỳ quái!

Bạch Khê giặt mình một cái, trong mắt loé ra ánh sáng.

Sau đó cậu yên lặng bắt đầu đăng ký weibo.

*

Tiết Hách về đến nhà, sau khi tắm rửa liền buồn bực ngán ngẩm nằm trên giường dùng di động lướt weibo.

Leng keng ——

Xuất hiện thêm một người follow

Hắn nhàm chán mở ra, phát hiện tên là BAIXI0907

Bạch Khê?

Hắn không nhận được tiến vào trang chính, lại phát hiện trong blog người này chẳng có cái gì cả. Ngoại trừ một cái tên và một cái thông báo chính thức “Tôi đã đăng ký weibo rồi...”

Ừm...

Tiết Hách yên lặng suy nghĩ một chút, sau đó gửi tin nhắn cho cậu

[Còn chưa ngủ?]

Bên này, Bạch Khê vừa để ý đến Tiết Hách, vừa xem trang weibo của hắn —— đúng là weibo rất nhàm chán. Phần lớn là một ít thông tin bóng rổ được chuyển phát, tin mới nhất thì được viết vào một năm trước, khi hắn giải nghệ: “Cảm ơn mọi người quan tâm, tôi sẽ tiếp tục chơi bóng rổ và sẽ chuyển đến một địa phương khác để tiếp tục cuộc sống mới.” nhưng bản đồ cũng không có lấy một cái.

Bỗng nhiên weibo ding một tiếng, nhận được tin nhắn của đối phương.

Bạch Khê nhìn một cái, sau đó mặt liền nóng lên.

Còn việc gì xấu hổ hơn việc này sao?! Không phải cậu chỉ lặng lẽ xem thôi sao?! Vì sao lại bị Tiết Hách tóm gọn vậy!!!!

Trong lòng phát điên vô số biểu tình sụp đổ nhưng trên mặt lại bất động như ngọn núi thái sơn.

Cậu yên lặng hồi đáp: [Ừm]

Đối phương tựa hồ không bị ảnh hưởng bởi những việc này chút nào, tiếp tục hỏi: [Tại sao cậu không dùng bút danh đăng ký, có thể xin V]

Bạch Khê híp mắt, V? Là thứ gì?

Đối phương thấy cậu không trả lời, hơi suy nghĩ một chút: [V chính là VIP]

[Không cần. Không muốn như vậy.]

Tiết Hách nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng của Bạch Khê, bỗng nhiên liền cười rộ lên: [A, hiểu rồi.]

Bạch Khê cảm thấy có thể đọc ra ngữ khí của Tiết Hách trong lời nhắn này. Cậu hơi không thích ứng, yên lặng cách xa máy vi tính một chút, tựa hồ cậu cảm thấy làm như vậy có thể sẽ không bị ảnh hưởng... [Cũng không có]

[Muộn lắm rồi, sau khi vận động nhất định rất mệt phải không? Nhanh đi tắm rửa rồi ngủ sớm.] Tiết Hách gửi tới.

Bạch Khê đọc mấy lần, cảm thấy trong lòng tràn đầy vui sướng: [Ngủ ngon]

[Ừ, mộng đẹp]

*

Sau khi tắt weibo, Tiết Hách yên lặng gửi tin nhắn cho em gái cưng.

*

Ngày hôm sau, điện thoại di động của Tiết Băng Băng mở ra thì nhận được tin nhắn của ông anh nhà mình.

Nàng đang nghi ngờ vì sao anh hai bình thường chỉ thích gọi điện mà giờ lại nhắn tin, nhìn nội dung gửi tới thì đại ra.

[khà]

“Đây là bệnh xà tinh(*) saooo!!!!!!!!!!”

Em gái táo bạo ném điện thoại di động lên giường.

Chú thích:

(*) Bệnh xà tinh = bệnh thần kinh (từ mạng bên TQ)

7. Chương 7: Theo Dõi

Ngón tay Bạch Khê gõ chữ thật nhanh trên bàn phím, số chữ ở góc trái vẫn bắn không ngừng dâng mạnh.

Đây là một bài viết mới của tạp chí, chủ đề là “Khi người yêu không ở bên cạnh thì bạn đang làm gì.”

Trước đó, tạp chí đã điều tra rất nhiều tình huống của các cặp đang yêu nhau, sau đó tập hợp lại để Bạch Khê xem lướt qua. Từ đó Bạch Khê viết nên một bài báo giống như cháo gà.

Kết quả điều tra rất đa dạng, thế nhưng hết thấy chỉ nói về một chỗ mấu chốt —— Khi người yêu không có ở bên cạnh, cuộc sống của bạn sẽ không thoải mái.

Rất nhanh, Bạch Khê liền dùng chỗ mấu chốt này viết ra, “Cho dù người yêu không có ở bên cạnh thì bản thân cũng phải cố gắng sống thật tốt, đây chính là trách nhiệm tốt thiếu của mình.”

Loại chủ đề văn chương này...

Rõ ràng là cách hành văn của dòng suy nghĩ và loại văn phong trí tuệ này không nên có trong tạp chí thiếu nữ, Giang Bích Thủy rất tinh táo mà sống sót như vậy

Trong đầu óc bỗng nhiên chạy ra câu nói này, mơ hồ ám chỉ gì đó, Bạch Khê cẩn thận viết lại cái kết có hậu. Thuận lợi gửi cho biên tập đang gào khóc đòi ăn bên kia, sau đó theo thói quen liếc mắt nhìn điện thoại di động.

Màu hình điện thoại trầm mặc đặt ở góc bàn.

Bạch Khê không nhận được cảm lấy, chột chột màn hình sáng lên.

“...”

Không có gì hết.

Cậu không nhận được mở weibo ra, trang đầu weibo của Tiết Hách vẫn dừng lại ở trạng thái chuyển phát trận đấu bóng rổ ba ngày trước.

“...” Đột nhiên, Bạch Khê cảm thấy trong lòng mình có một nỗi chua xót dâng lên, thật khó chịu.

Kỳ thực đây không phải là một ngày đặc biệt. Chỉ là vào ngày này trong mỗi tuần, Tiết Hách sẽ tìm đến Bạch Khê để đi mua nguyên liệu nấu ăn, sau đó hai người cùng nhau làm cơm.

Không có ai hứa hẹn điều gì cả, chỉ là sau khi đã dần dần hình thành thói quen, ngay cả lúc không hẹn trước thì hẳn đều đến thăm, cố tình tạo một loại mong đợi mơ hồ trong lòng Bạch Khê.

Thời gian tí tách tiêu sái trôi qua, trong đầu Bạch Khê chợt nhớ tới bài viết hôm qua —— Lúc tôi không ở bên cạnh thì anh đang làm gì?

*

Thời điểm Tiết Băng Băng trở lại, ông anh của nàng đã thức dậy để vận động từ lâu rồi. Mặc dù như thế, Tiết Hách vẫn vô cùng kinh ngạc về việc tại sao Tiết Băng Băng lại chạy về giữa đường.

“Sao em không báo một tiếng mà đã trở về? Học xong rồi à? Tự mình chạy về? Công ty biết không?” Những vấn đề liên tiếp mang theo hàm xúc lo lắng cho con gái nhỏ của mấy bác gái trung niên lần lượt chạy đến, khiến Tiết Băng Băng không nhận được trọn trăng mắt.

“Anh hai ~ em mệt mỏi quá à, ngày hôm nay hiếm khi mới giả bộ, anh còn không cho em về để lười biếng một ngày sao?” Tiết Băng Băng nằm trên ghế salon, trong tay cầm trái cây bỏ vào miệng.

Tiết Hách nhanh tay lẹ mắt đoạt lại, cau mày nói: “Hoa quả chưa tẩy cũng chưa rửa, cứ vậy mà ăn thì em sẽ bị bệnh! Phải rửa trước, tay của em rửa sạch chưa?”

Tiết Băng Băng im lặng nhìn sát ông anh trắng hán cao một mét chín của mình một chút, rõ ràng là một người đàn ông vận động viên đẹp trai tỏa sáng long lanh, tại sao gặp phải nàng liền từ đầu đến ngón chân đều sẽ toả ra mùi vị bác gái kì quái vậy a a a!

Tiết Băng Băng lười biếng bò lên chuẩn bị đi tắm, lúc đi tới cầu thang rốt cục cũng nhớ tới mục đích về nhà của mình: “Đúng rồi, anh hai. Gần đây anh đang nói chuyện yêu đương sao?”

Tiết Hách đang ở nhà bếp rửa trái cây, định nhắc tới buổi trưa hôm nay ăn cái gì thì trên đầu liền nổi gân xanh: “Không! Tôi chỉ có lão tổ tông không giúp được gì như cô thôi!”

Tiết Băng Băng hắc tuyến... Nhân lúc ông anh mình còn chưa nói ra nhiều câu oán trách như trước, vội vã lên lầu.

*

Hôm nay khí trời thật mát lạnh sáng khoải, sau khi Tiết Hách ăn cơm trưa xong liền bồi Tiết Băng Băng đi tới trung tâm mua sắm để mua đồ.

Tiết Băng Băng có vóc người cao gầy, khuôn mặt đẹp đẽ, thể nhưng đứng bên cạnh anh hai thì nàng vẫn chỉ như một đứa nhỏ, lú ra lú rú đem sinh hoạt công tác mấy ngày nay nửa làm nũng, nửa oán trách nói cho anh hai. Tiết Hách cũng cứng chịu tùy ý nàng kéo mình nhảy nhảy nhót nhót.

Trung tâm mua sắm không xa, hai anh em tản bộ đi tới.

“... Anh hai, anh có cảm giác như chúng ta đang bị nhìn chằm chằm không?” Tiết Băng Băng nói xong thì chuẩn bị quay đầu lại xem.

Bàn tay lớn của Tiết Hách vỗ lên trán của nàng: “Không nên quay đầu.”

“...?!” Tiết Băng Băng lập tức liền khẩn trương, lẽ nào thật sự có người theo dõi mình?

Tiết Hách nhẹ nhàng nói: “Chỉ là một con chuột nhỏ, không muốn dọa cậu ta chạy.” Thanh âm kia mang theo ý cười nhợt nhạt.

*

Bạch Khê mặc một chiếc áo khoác lớn để ngụy trang, đội theo cái mũ màu xám tro, lần này cậu thật biết điều mà nghe lời đề nghị của Tiết Hách lúc trước, không có mang kính mắt làm người khác chú ý. Cậu vội vã đi theo phía sau Tiết Hách.

Ngay cả chính cậu cũng không biết tại sao mình lại muốn chạy đi theo dõi Tiết Hách.

Lúc nhìn thấy Tiết Hách ra khỏi nhà, cậu thậm chí muốn chạy tới chào hỏi hân, nhưng rất nhanh liền phát hiện một cô gái từ phía sau đi lên.

Tóc xoăn dài xinh đẹp, vóc người cao gầy, khuôn mặt điềm tĩnh mỹ lệ —— đây, đây không phải là biên tập học muội của cậu sao?

Bạch Khê nhớ lại lúc mình nhận được tin nhắn của học muội “Ngày mai em sẽ sắp xếp để chuyển giao cho biên tập mới, xin học trưởng không được tùy hứng!”

Nàng với người vừa tìm được này có quan hệ như thế nào vậy?

Bạch Khê không nhìn được nghĩ như vậy.

*

“Anh hai... Cái người lén lút đi sau lưng kia anh biết hẩn sao? Là kẻ thù à?” Tiết Băng Băng lo lắng hỏi, ông anh nàng lại mang bộ dáng buồn cười dẫn nàng đi vòng vòng trong khu vui chơi của trung tâm mua sắm. Thanh niên mặc trang phục cải trang ở đằng sau lại không có ý buông tha, khom người trốn ở sau lưng con thỏ bông lớn.

“Không phải, chỉ là một người bạn thú vị thôi.”

“Nếu là bạn bè tại sao không thoải mái đi ra mà phải lén lút theo dõi như vậy?” Tiết Băng Băng buồn bực hỏi.

“Bởi vì cậu ấy hơi sợ người lạ.” Khóe mắt Tiết Hách đều là nụ cười ôn nhu.

Tiết Băng Băng khả nghi nhìn biểu tình đáng sợ xuất hiện trên khuôn mặt của ông anh nhà nàng, hơi suy nghĩ một chút: “...Anh hai, nói mới nhớ, em cũng có biết một người rất sợ người lạ.”

Tiết Hách cúi đầu ôn nhu vỗ vỗ đầu của nàng: “Ừm, gần đây dường như em trở nên thông minh hơn rồi.”

Tiết Băng Băng: “!!!!!!!”

Nàng cơ hồ muốn quay đầu, lại bị Tiết Hách cứng rắn ấn lại vai: “Không nên quay đầu, em sẽ làm cậu ấy sợ. Thật vất vả người này mới nguyện ý rời xa cửa nhà như vậy.”

Tiết Băng Băng kích động nói: “Anh hai làm sao có thể khiến Thủy Đại học trưởng ra khỏi cửa vậy trước đây em dùng tất cả mọi biện pháp đều không thể thuyết phục được anh ấy ra ngoài tham gia buổi ký tên do tạp chí tổ chức đó!!!”

Tiết Hách: “Em nói chuyện mà không ngắt hơi thì không thấy mệt sao?”

Tiết Băng Băng: “...” Anh hoàn toàn bắt sai trọng điểm được không?

*

Bạch Khê theo Tiết Hách đi vào trung tâm mua sắm, kỳ thực vừa vào đây thì cậu có một loại kích động muốn xoay người bỏ chạy. Nhưng nhìn thân ảnh của Tiết Hách và học muội thân mật như vậy, cậu liền cảm thấy dưới chân giống như đã mọc rễ, không có cách nào rời khỏi.

Nhìn hai người vừa nói vừa cười (?) đi shopping, thậm chí ở trong khu vui chơi còn thân mật dựa vào nhau nói chuyện (?), cậu liền cảm thấy trong lòng càng ngày càng chua xót và thất lạc.

Nhìn ý cười ôn nhu quen thuộc trên khuôn mặt Tiết Hách, cậu bỗng nhiên hiểu rõ, nụ cười cậu đã từng nghĩ nó thật quý giá thì ra chỉ là biểu tình thường thấy nhất trên khuôn mặt của anh. Bạch Khê yên lặng trốn sau lưng một con thỏ bông lớn, lẳng lặng nhìn Tiết Hách, dưới chân như có một cái đầm lầy lớn, rõ ràng là muốn chạy trốn thế nhưng lại không thể rời đi.

Bạch Khê bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác không cam lòng, cậu chợt thống hận bản thân không có cách nào giao tiếp hay đùa giỡn thoải mái như những người bình thường khác.

Trên thế giới này, xưa nay tuyệt đối không có sự công bằng.

*

Chờ đến lúc Tiết Hách hoàn hồn lại, thân ảnh lén lút trốn ở phía sau con thỏ bông lớn kia đã không thấy.

Tiết Hách rút thẻ trong túi tiền ra, đưa cho em gái, “Em tự đi mua đồ, anh có chút việc.” Nói xong cũng vội vàng vàng đi đến chỗ con thỏ kia

Tiết Băng Băng cầm thẻ, biểu tình trên mặt dần dần trở nên sâu xa.

Vòng qua phía sau con thỏ bông, quả nhiên đã không còn người.

Tiết Hách âm thầm chờ đợi một tiếng, nhìn bốn phía một chút, xung quanh đều là con nít đang chơi trò chơi, còn có phụ huynh trông chừng đứa nhỏ nhà mình. Một đứa trẻ ranh to xác suất khí như hấn đứng ở chỗ này đặc biệt đột ngột.

Hấn lo lắng lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn: “Cậu ở đâu?”

Không có hồi âm.

Tiết Hách chạy tới cửa của khu trung tâm mua sắm.

Người chung quanh thì cứ người đến người đi, cười nói dưới ánh mặt trời không quá rực rỡ lần lượt lướt qua.

Tiết Hách híp mắt, tỉ mỉ tìm kiếm thân ảnh nguy trang trong không gian đầy màu sắc này.

Xin cậu cho tôi thêm một cơ hội nữa.

Tiết Hách yên lặng nói trong lòng, hấn đột nhiên cảm thấy có chút hoảng hốt.

Đây là lần đầu tiên Bạch Khê vì hấn mà ra khỏi cửa, thế nhưng do trò đùa của hấn đã khiến dừng khí của cậu co vào lớp bảo vệ lần thứ hai...

Có lẽ qua lần này, cậu ấy sẽ không còn tín nhiệm mình nữa.

Tiết Hách ngăn một chiếc taxi, ngồi lên, đi tới nhà Bạch Khê.

*

Bạch Khê vừa về nhà.

Phía sau cửa liền vang lên.

Trận chuông dồn dập vang lên ở ngoài cửa, lại như vang lên ở một thế giới khác bên trong.

Bạch Khê đứng ở huyền quan, ngơ ngác nhìn cánh cửa kia.

“Bạch Khê.” Quả nhiên truyền đến tiếng nói quen thuộc. Phút chốc, Bạch Khê mở to hai mắt, đầu ngón tay run lên, cuối cùng lại rũ mắt xuống.

“Xin lỗi, vừa nãy tôi nhìn thấy cậu.” Tiết Hách thất bại đứng ở ngoài cửa, hấn biết Bạch Khê về nhà: “Tôi chỉ định đùa với cậu một chút, không phải cố ý làm bộ không quen biết cậu.”

“Có thể mở cửa không?” Tiết Hách nhẹ nhàng hỏi, sau đó ấn chuông cửa lần thứ hai.

“Leng keng —— ”

Tiếng chuông thanh thúy lại reo lên ngoài cửa.

“...” Bạch Khê trầm mặc, cổ vẳng về chua xót trong lòng kia chậm rãi biến thành ủy khuất đắng chát, cậu bước tới cửa vài bước, tay chân luống cuống đứng ở đó, không có cách nào đi lên phía trước.

“Cái kia, em gái của tôi bỗng nhiên trở về, tôi gấp quá nên không có nói với cậu một tiếng... Bởi vì việc này nên cậu mới đến tìm tôi sao?” Tiết Hách cười nói: “Tôi thật sự quá... Cảm động. Cảm ơn cậu đã tin tưởng tôi như thế.”

Bạch Khê cảm thấy đáy lòng bỗng nhiên như bị chột trúng một chỗ, có chút hơi đau, còn cảm thấy rất nóng.

“Có thể mở cửa cho tôi không? Chúng ta cùng đi mua thức ăn đi.”

“Leng keng —— ”

Tiếng chuông lại reo lên ngoài cửa.

“...”

“Vào đi.” Thanh âm nhẹ nhàng nói.

8. Chương 8: Giấc Mơ Chim Nước(*)

“Đồ của cậu.” Tiết Hách chuyển một đồng hộp quà vào nhà Bạch Khê, “Sinh nhật cậu sắp đến, có sắp xếp gì không?”

Bạch Khê một bên viết văn một bên lắc đầu.

Tiết Hách đem đồ của đọc giả đi phân loại rồi thu dọn, phần lớn là một ít đồ vật mà nữ sinh thích.

Xem ra, người có ảo giác Giang Bích Thủy là nữ cũng không phải chỉ có một mình hắn. Tiết Hách yên lặng nghĩ.

“Thủy đại, tôi đã thích văn chương của cô suốt ba năm nay. Ba năm trước, từ một nữ sinh nhỏ có cuộc sống rơi xuống đáy vực giờ thì đây tôi đã trở thành một người mẹ hạnh phúc, tôi rất muốn cảm ơn một người chính là cô. Cảm ơn cô đã dùng những dòng văn dịu dàng đầy triết lý và cũng không kém phần tinh tế kia để tiếp thêm dũng khí cho tôi để tôi tiếp tục sống. Tuy rằng chưa từng gặp mặt, thế nhưng hi vọng cô có thể nhận một phần tâm ý này của tôi. Nghe nói cô muốn nhìn thấy chim nước, vừa vặn quê hương của tôi là một trấn nhỏ thuộc khu vực thành phố S ẩm ướt, trong này có hai tấm vé vào cửa công viên ngập nước(1). Hi vọng vào sinh nhật, cô có thể mang theo người khiến cô cảm thấy hạnh phúc để cùng ngắm những tình linh đến từ thiên nhiên kia. — — — một fan nhỏ bé.”

Một phong thư ngắn ngủi, bút tích xinh đẹp.

Tiết Hách không khỏi nhìn sang Bạch Khê ngồi ở sau lưng chuyên chú không ngừng viết văn.

Những người hâm mộ có lẽ không nghĩ tới, người mà bọn yêu thích người là một tên con trai như vậy đi. Một thanh niên thanh tú, đã vậy còn có một trái tim nhạy cảm như đứa nhỏ.

Nói đến đây, Bạch Khê muốn đi tới công viên ngập nước sao? Tiết Hách tỉ mỉ suy nghĩ một lúc. Hắn đi tới sau lưng Bạch Khê, nhẹ giọng hỏi: “Sinh nhật cậu không có sắp xếp gì hả?”

Bạch Khê lắc đầu một cái, tiếp tục vui đùa viết văn.

“Vậy cùng tôi công viên ngập nước đi, vừa vặn có fan tặng cho cậu hai tấm vé. Chúng ta cùng đi, được không?”

Bạch Khê bỗng nhiên ngẩng đầu, mơ mơ màng màng tựa hồ đang nhớ lại những gì mà Tiết Hách đã nói. Sau đó sắc mặt đỏ bừng trả lời: “Không, không cần...”

“Tốt xấu gì cũng là một phần tâm ý của đọc giả, huống hồ đây là nguyện vọng của cậu, không phải sao? Cậu thật sự không muốn đi xem những con chim kia à?” Tiết Hách từng bước dụ dỗ.

Bạch Khê yên tĩnh lại, nghĩ một hồi, sau đó quyết định giống nhau nói: “Đại khái tôi chỉ có ba ngày.”

Hào quang trong mắt Tiết Hách sáng lên óng ánh, hắn không tự chủ được liền cười rộ lên: “Nếu như bây giờ mua vé mà thì đủ thời gian. Yên tâm giao cho tôi an bài đi.”

Trong lòng Bạch Khê bồn chồn, đành phải cúi đầu đẩy Tiết Hách tới phòng khách rồi tự mình tiếp tục làm xong việc.

*

Hai ngày sau, Bạch Khê và Tiết Hách ngồi trên đoàn tàu đi tới thành phố S không xa.

Dọc đường đi, Tiết Hách giống như một vị gia trưởng đang khấn trương, luôn che chở Bạch Khê bên cạnh.

Nhà ga người đến người đi rất nhiều, tuy rằng Bạch Khê rất sợ đoàn người này, nhưng nhìn thấy bộ dáng không ngừng nỗ lực bảo vệ của Tiết Hách nên cậu liền bình tĩnh lại, “Anh không cần sốt sắng như vậy.” Bạch Khê không khỏi cười rộ lên.

Tiết Hách lẩm bẩm: “Sớm biết thế liền lái xe đi.”

Bạch Khê đem đồ sắp xếp thật tốt, hai người liền bắt đầu mong đợi đến chỗ cần đến.

“Lúc trước tôi xem qua hồ sơ cá nhân của anh.” Bạch Khê nói, thần sắc có chút eo hẹp: “Anh là vận động viên bóng rổ.”

Tiết Hách mở bánh mì và sữa bò ra, đưa cho Bạch Khê, nhẹ giọng nói: “Vậy à, sao thế?”

“... Tôi cảm thấy anh, thi đấu rất khá.” Bạch Khê nói xong cũng không dám nhìn Tiết Hách, đành phải đưa mắt làm bộ tìm đến những phong cảnh ở ngoài cửa sổ.

Tiết Hách nhìn dáng vẻ của cậu liền hiểu Bạch Khê nhất định là biết nguyên nhân mà hấn giải nghệ, lập tức mềm giọng: “Cám ơn cậu.”

Bạch Khê cau mày lại, ngữ khí có chút không dễ chịu: “Anh không cần cảm ơn tôi, tôi chỉ là...”

Không đợi Bạch Khê nói xong, cậu liền cảm thấy một đôi tay lớn vô cùng ấm áp nhẹ nhàng đặt lên đầu mình: “Tôi biết.”

Trong mắt Tiết Hách tràn đầy ý cười.

Rất ít người trên xe, tuy nhiên chuyến hành trình chỉ kéo dài ba tiếng đồng hồ ngắn ngủi.

Bạch Khê ngồi trên xe, nhìn thành phố huyền ảo một chút xíu sau đó lại thôi.

Phong cảnh ven đường từ những kiến trúc dày đặc dần dần trở nên trống trải bằng phẳng, tâm tình cậu cũng trở nên bình tĩnh, trống trải theo.

“Cậu nên ra ngoài nhiều hơn.” Tiết Hách nói: “Tuy rằng cậu có áp lực với người lạ, nhưng không cần trốn tránh đâu. Tình cờ đi tới một số nơi có phong cảnh đẹp, cũng là chuyện không tồi.”

Đôi mắt Bạch Khê vẫn nhìn ra cửa sổ, tia sáng nhu hòa bên ngoài chiếu vào, soi sáng khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần như tranh vẽ của cậu. Tiết Hách cứ nhìn Bạch Khê như vậy, trong lòng sinh ra một loại cảm giác vui thích, đồng thời cũng cảm thấy có chút tiếc nuối. Bạch Khê tốt đẹp như vậy mà chỉ có thể trốn sau mấy vi tính và chữ viết, tựa như một viên ngọc sáng bị che đậy.

Bạch Khê có chút không dễ chịu, nhú mày dường như nhớ tới chuyện gì đó không hay. Hấn nhếch miệng lên không nói lời nào, Tiết Hách biết đây là biểu thị việc cậu ấy kháng nghị, vì vậy cũng không tiếp tục đề tài này nữa, ngược lại cùng cậu nói đến những chuyện khác.

*

Diện tích công viên nước phi thường rộng rãi, ngày thường cũng không thấy quá nhiều du khách. Chỉ có thể nhìn thấy một số nhà khoa học nghiên cứu về các loài chim, mang theo camera và máy móc vịn vịn lao tới nơi này.

Tiết Hách cắt vé, dẫn Bạch Khê đi vào.

“Tôi mang theo lều vải, đêm nay có thể cắm trại.” Hấn vừa nói vừa nhìn bản đồ rồi đi về phía trước, đôi mắt phía sau của Bạch Khê mở rất lớn, tò mò nhìn tới nhìn lui.

Khung cảnh của đất ngập nước xinh đẹp tuyệt trần, trong bùn mọc ra mấy cây lau sậy(2) cao cao và các loại thực vật, giữa công viên có một nhà máy chế tạo ra rất nhiều gỗ để xây dựng cây cầu, người đang đi trên cây cầu đó, nếu như vô tình gặp phải gió thổi qua, thì có thể ngửi thấy mùi thơm ngát của một loại thực vật và tiếng vang sần sật của phiến lá. Bốn bề vắng lặng, xung quanh yên tĩnh an nhàn, Bạch Khê cẩn thận quan sát rồi lấy máy ảnh ra để chụp lại những cảnh đẹp mà cậu thích.

“Hướng dẫn viên du lịch” Tiết Hách vẫn đang bận thuyết minh và dẫn đường, khi hấn chú ý tới ống kính của Bạch Khê đã bắt tri bắt giác nhắm đến mình, hấn liền lộ ra một nụ cười ngượng ngùng.

“Đừng chụp, tôi không dễ nhìn.” Nói xong hấn nhanh chóng muốn cướp máy ảnh của Bạch Khê, cậu nhảy bèn tránh được, một bên ẩn màn trập một bên phát ra tiếng cười.

“... Vừa rồi cậu cười sao? Nói đến mới nhớ, đây là lần đầu tiên tôi nghe cậu cười vui vẻ như vậy đấy.” Tiết Hách kinh ngạc nói.

Lỡ tai Bạch Khê từ từ biến đổi.

*

Chim nước sống ở môi trường có cỏ gần hồ. Vì sợ quấy rối đến việc nghỉ ngơi của bọn chúng nên công viên không xây đường trải nhựa. Du khách chỉ có thể dùng kính viễn vọng để nhìn ngắm, khu cắm trại khu thì lại càng xa hơn.

Tiết Hách đem kính viễn vọng kín đáo đưa cho Bạch Khê: “Hiện tại chỉ có thể nhìn thấy một ít chim nước, tôi đi trước đóng trại, cậu cứ đứng ở đây chờ tôi.”

Vào buổi trưa, có vài con chim ưu nhĩ uống nước bên hồ hoặc là đem cái mỏ luồn vào trong bùn đất, động tác của chúng chậm chậm mà tao nhã, giống như những tinh linh tự do tự tại.

Không ít người cầm kính viễn vọng nhìn một lúc liền mất đi hứng thú, đi ra.

Chỉ có Bạch Khê ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, cẩn thận nhìn những con chim lớn màu trắng kia.

*

Lúc Tiết Hách trở lại, Bạch Khê vẫn cứ thưởng thức mà quan sát chim nước.

Hắn vỗ vỗ đầu Bạch Khê: “Đi thôi, đi ăn cơm trưa trước.”

Lúc này, Bạch Khê mới thỏa mãn thu hồi kính viễn vọng mà rời đi.

Vào buổi tối, bầu trời đêm của công viên ngập nước hiện ra.

Rời xa ánh điện của thành phố, những ánh sao xa tận chân trời lúc này mới trở lấp lánh và mê người làm sao.

Tiết Hách nói với Bạch Khê: “Sáng sớm ngày mai dậy sớm một chút đi, nghe nói chim nước sẽ bay ra ngoài kiếm ăn lúc mặt trời mọc, cảnh sắc vô cùng đẹp đẽ.”

Bạch Khê ngồi bên cạnh hắn, nhìn bầu trời đầy sao nhưng không nói một lời.

“Hôm nay lúc cậu xem chim nước rất chăm chú, đang suy nghĩ gì vậy?”

“... Nếu như tôi là chim nước thì tốt rồi.” Bạch Khê nói như vậy.

*

Lúc mặt trời mọc, Bạch Khê và Tiết Hách đi đến chỗ ngày hôm qua để quan sát chim nước.

Bầu trời vẫn còn hơi sương mờ mịt, Tiết Hách có chút lo lắng là hôm nay sẽ không nhìn thấy mặt trời.

Chờ trong giây lát, quả nhiên vẫn không thấy mặt trời mọc, đang thất vọng, bỗng nhiên cảm giác Bạch Khê đứng bên cạnh rất kích động bắt lấy cánh tay của Tiết Hách cánh tay.

—— hóa ra là chim nước bay ra ngoài.

Một đám chim lớn màu trắng kêu to từ trong bụi cỏ bay ra ngoài. Đôi cánh của chúng chậm chậm mà mạnh mẽ vỗ, cái cổ dài nhỏ trắng nõn vừa vùng lên, khiến cho một vùng trời nước tràn ngập trong sương mù, giống như tiên nhân xuất thế bay về phương xa.

Tự do tự tại, không bị ràng buộc.

Dưới ánh mắt hâm mộ của nhân loại, dùng đôi cánh bay do thiên nhiên ban tặng bay về phía trời cao vô tận.

“... Nếu như tôi là chim nước thì tốt rồi.”

Ngày hôm qua thì không thể lý giải được câu nói kia, giờ đây Tiết Hách bỗng nhiên hiểu rõ. Hắn đem tâm mắt từ đám tinh linh tự do dời lên người Bạch Khê.

Bạch Khê hay trốn sau màn hình và chữ viết không ngờ cũng có khát vọng tự do như vậy sao.

Người ta dùng những câu chữ để sáng tạo ra một thế giới hư ảo, nhưng đồng thời cậu lại tìm thấy một chỗ để lẫn trốn rồi sắp đặt ước mơ và khao khát lâu dài cho mọi người.

“Bạch Khê, tôi cứ cho rằng mặt trời và chim nước sẽ tạo nên một phong cảnh vô cùng tuyệt diệu. Thì ra, cho dù không có mặt trời, chim nước cũng sẽ bay ra ngoài đây.” Cuối cùng, Tiết Hách nói như vậy.

“À, còn nữa. Sinh nhật vui vẻ.”

*

BAIXI0907: “Tôi vừa trải qua một buổi sinh nhật tuyệt vời nhất.”

Chú thích:

(*) Chim nước/Thủy điều/

image

(1) Công viên ngập nước:

Gọi đầy đủ là công viên sinh thái vùng đất ngập nước.

Tìm hiểu ví dụ cụ thể hơn ở đây

(2) Cây lau sậy:

image

9. Chương 9: Bóng Tối Lần Thứ Hai Kéo Tới

Đây là một giấc mơ hoang đường, hình ảnh trong mơ trắng đen, căn phòng chật chội xoay tròn khiến người ta hoa mắt chóng mặt, lại thấp thỏm lo âu.

Bạch Khê đứng trong giấc mơ, tuy biết rõ rằng chỉ là mộng cảnh nhưng lại không có cách nào chạy đi hoặc tỉnh dậy. Cậu biết chuyện gì sắp xảy ra nhưng lại không có sức lực để thay đổi, thậm chí ngay cả cổ họng cũng khô hết không được.

Cậu nhìn thấy một thiếu niên mặc đồng phục đi học vịn nắm tay cửa, cậu đứng sau bóng lưng mơ hồ của thiếu niên, cậu muốn ngăn cản thiếu niên này đi vào. Nhưng tứ chi của cậu giống như là đang mang chì, cho nên cậu chỉ có thể sợ hãi nhìn thiếu niên đi vào cánh cửa cũ kỹ kia.

Cậu biết phía sau nó cất giấu ma quỷ, nhưng thiếu niên vẫn cứ đi vào.

“...!” Bạch Khê bị tiếng chuông làm giật mình đến tỉnh lại.

Cậu mò tìm điện thoại di động, hô hấp dồn dập, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh. Tay cậu run run lấy điện thoại, là một số lạ hoắc.

Cái mộng cảnh làm cho cậu kinh hoảng kia vẫn chưa tan hết, tiếng chuông dồn dập phảng phất giống như ma quỷ giục giã vẫn không dứt.

Bạch Khê ấn nút nghe, bên kia truyền đến một tiếng nói già nua: “... Ta ra rồi. Có thể gặp mặt hay không?”

*

Tiết Hách bước ra từ trong phòng thể hình, bên ngoài là bầu trời trong trẻo.

Đã ba ngày không nhìn thấy Bạch Khê, hắn không khỏi tăng nhanh bước chân, muốn mau chóng nhìn thấy cậu ấy.

Đi xuống lầu dưới, Tiết Hách đợi nửa ngày nhưng vẫn không có ai ra mở cửa. Hắn cau mày lấy điện thoại ra, gửi đến một tin nhắn giống như quá khứ nhưng cũng không có ai trả lời.

Sẽ đi đến nơi nào nhỉ?

Không nhận được gọi điện thoại, hắn bất ngờ phát hiện đối phương cư nhiên tắt máy.

*

Khuôn mặt Bạch Khê không thay đổi ngồi trên ghế sofa, đối diện cậu chính là một lão già lồm khồm.

Lão cảm nhận được tầm mắt của cậu, không nhìn được toát ra một nụ cười bất đắc dĩ: “Ha, ta cũng đã già như thế rồi đó.”

Bạch Khê lạnh lùng nói: “Tất cả mọi người đều sẽ già.”

Lão già ngồi đối diện lộ ra một cái nụ cười, ánh mắt lộ ra thần sắc giống như hoài niệm: “Vậy sao, nhưng những năm qua con đang lớn lên.”

Tay Bạch Khê đang nắm cốc dùng sức đến mức đốt ngón tay tựa như muốn bốc ra màu trắng xanh: “Ông không có tư cách nói những câu như thế.”

Nếu như Tiết Hách ở đây e rằng sẽ kinh ngạc tới mức cảm rơi xuống đất luôn đi, Bạch Khê luôn luôn mềm yếu thời khắc này giống như một con sói đang nôn nóng bất an, toát ra một loại công kích căng thẳng.

“... Xin lỗi, Bạch Khê.” Lão già đối diện thở dài: “Ta không phải có ý định như vậy đối với con...”

“Im miệng!!!!!!!!!!!!!!” Bạch Khê đột nhiên đứng lên, thậm chí làm đổ chén đĩa.

Sau giờ ngo, một số ít khách hàng trong quán cà phê đều quay đầu nhìn sang, ánh mắt toát ra vẻ kinh ngạc.

Bạch Khê mặc kệ mình đang ở trong quán cà phê, sắc mặt của cậu tái nhợt, ngũ quan xinh đẹp cũng trở nên vụn vỡ. Cậu tàn nhẫn nhìn lão già đối diện: “Im miệng, tên cặn bã nhà ông!”

Ngược lại, lão già vẫn đang thanh thản uống nước, sau đó giống như động viên một đứa bé, chậm rãi nói: “Con không cần căng thẳng như vậy. Chuyện năm đó ta đã bị trừng phạt không phải sao? Đã nhiều năm như vậy, hiện tại ta đã già rồi, với lại những năm qua con cũng đã lớn như vậy, có thể tha thứ cho ta không?”

Mí mắt già nua lũng lẻo của lão âm độc nâng lên, ánh mắt tựa như xà bực người: “Chuyện năm đó, lẽ nào chỉ có một mình ta sai sao?”

Bạch Khê kinh hoàng nhìn lão, từ trong đôi mắt già nua kia, cậu tựa như biến trở về đứa nhỏ chỉ biết thống khổ rít gào trong âm thầm năm đó.

*

Tiết Hách chờ Bạch Khê dưới lầu đến nửa ngày cũng không thấy người trở về, hơi hơi lo lắng. Thế nhưng cảm thấy Bạch Khê đã là người trưởng thành, nên không có giục cậu.

Tiết Hách không còn cách nào, chỉ có thể giống như một con cún to xác, ngồi chồm hổm canh giữ cửa dưới lầu nhà Bạch Khê, hi vọng cậu mau về một chút.

Kết quả đến chạng vạng, Bạch Khê vẫn chưa trở về.

Lúc này, Tiết Hách lúc này mới nhận ra là việc này không đúng lắm, thử gọi điện thoại, kết quả đối phương vẫn cứ tắt máy.

Tiết Hách gọi điện thoại cho em gái, Tiết Băng Băng chậm rì rì nhận, còn chưa nói liền bị anh hai của mình rống lên một trận: “Bạch Khê còn phương thức liên lạc nào khác không?”

Tiết Băng Băng nghe thấy sự lo lắng của anh hai luôn luôn ôn hòa nhà mình, cũng không dám đùa giỡn, vội vàng nói: “Bình thường học trưởng toàn ở nhà, anh đến nhà anh ấy thử xem.”

“Bây giờ anh đang ở nhà của cậu ấy, thế nhưng không có ai.”

“Vậy anh gọi di động đi.”

“Cậu ta tắt máy...” Ngữ khí bên kia cảm thấy thật thất bại.

Tiết Băng Băng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ có thể tận lực an ủi: “Anh hai, anh tìm học trưởng chuyện gì vậy? Chẳng lẽ là bản thảo có vấn đề gì sao? Học trưởng rất có trách nhiệm trong công việc, anh không cần lo lắng, hay là anh ấy đang có chuyện, ngày mai anh hai lại tới tìm đi.”

Tiết Hách cau mày, chậm rãi thu hồi tâm tình của mình, hẩn cúp điện thoại. Không có cách nào khác, đành phải về nhà.

*

Nửa đêm Bạch Khê mới về nhà, cậu liền phát hiện có một cái túi đặt ở cửa, bên trong là một ít đồ ăn.

Hắn là Tiết Hách đã tới.

Trong lòng cậu chột lóe lên một tia ấm áp, thế nhưng rất nhanh lại bị sự tuyệt vọng vô tận và nỗi phần nộ che lấp.

Ánh mắt của cậu nặng nề, bơ phờ đi mở cửa.

Khi về nhà mới phát hiện ra điện thoại di động đã hết pin.

Vì không còn khí lực quan tâm đến điện thoại, cậu tự mình ngã nhào lên giường, nằm trong chăn mềm mại, cuối cùng Bạch Khê cảm thấy hơi yên ổn một chút. Cậu nhìn về phía vách tường, trên vách tường trắng tuyết phản chiếu ánh đèn đường loang lổ, ban đêm yên tĩnh không tiếng động có vẻ làm người ta cảm thấy thật buồn bực.

Ông già hôm nay ra tù chính là cha kế của Bạch Khê. Hồi tưởng lại bộ dáng già yếu của lão, trong lòng Bạch Khê không khỏi lóe lên một loại trào phúng cực đại. Thời gian sẽ không bỏ qua cho bất cứ người nào, dù ký ức tội ác có sâu xa đến đâu đi chăng nữa, khi bị pha loãng chỉ còn lại màu xám nhạt nhẽo.

Trên thực tế là mình quá mức đại kinh tiểu quái(*) rồi. Cậu sử dụng chút khí lực bò lên, đồ ăn ở cửa cậu cũng chưa có cầm vào.

Lúc mở cửa, bỗng nhiên một cái tay từ trong khe luồn vào.

Bạch Khê theo bản năng liền muốn đóng cửa.

“Là tôi, đừng sợ.” Âm thanh quen thuộc truyền đến, tâm tình thật vất vả mới bình tĩnh lại của Bạch Khê lại bắt đầu gợn sóng.

Tiết Hách bất ngờ phát hiện hôm nay Bạch Khê tựa hồ không ổn lắm, hắn kéo cửa, cảm giác bên trong truyền tới sự bài xích. Hắn cau mày động viên nói: “Làm sao vậy, buổi chiều tôi đã tới, thế nhưng cậu lại không có ở nhà. Tôi nghĩ hiện tại cậu đã trở về nên...”

“... Đi.” Bên trong truyền ra âm thanh của Bạch Khê.

Tiết Hách cau mày, có chút tức giận mà nói: “Cậu để tôi tiến vào xem một chút.”

“...” Không chào đón hắn, Bạch Khê càng muốn đóng cửa lại, cậu tăng khí lực trên tay của mình, thế nhưng Tiết Hách bên ngoài tựa hồ không cho cậu được toại nguyện, cũng theo chống cự cậu.

Hành lang tối om, một người ngoài cửa, một người bên trong. Không tiếng động mà phân cao thấp.

Trong lòng Bạch Khê liền phiền muộn, nguyên một ngày sợ hãi, sốt ruột, phần nộ hết thấy bộc phát ra, cậu cơ hồ gào lên, hô to: “Anh ra ngoài!!!! Anh rút!!!!!!” Lúc sau, loại kia âm thanh đã giống như không còn là của cậu thế nhưng lại càng giống một đứa nhỏ sắc bén khóc gọi.

Tiết Hách vụn vụn không ngờ tới Bạch Khê sẽ phản ứng như vậy, hắn kinh ngạc buông tay, cánh cửa kia cứ như vậy phát ra một tiếng “Ầm” nổ vang rồi đóng lại.

Trên lầu có người quát lớn: “Làm cái quái gì vậy!”

...

... ..

Tiết Hách ngốc lẳng lẳng đứng ở hành lang vắng vẻ, trên tay chỉ còn có dấu ấn nồng bỏng do dùng lưu lưu lại. Trong cái túi nhựa đặt ở cửa vẫn còn đầy đủ nguyên liệu nấu ăn mà hắn tỉ mỉ chọn lựa...

“Mẹ kiếp!!!” Bỗng nhiên, hắn nện một quyền ở trên tường, vách tường cứng rắn trong nháy mắt lưu lại mấy điểm nhỏ màu đỏ sậm.

Sau đó hắn im lặng không lên tiếng mà rời khỏi nơi đó.

*

Bạch Khê nghe thấy tiếng bước chân rời đi của người bên ngoài, trong lòng chỉ còn dư lại nỗi đắng chát vô biên. Cậu đứng ở cửa, không nhúc nhích.

Cuồng hộng đau nhói, là hậu quả của việc mới vừa rít gào.

Cậu cũng không biết mình tại sao mình lại muốn đối xử như vậy với Tiết Hách.

Hắn là sợ sệt đi.

Cậu cúi thấp đầu đi vào trong nhà, nhìn xuống liền thấy đôi chân không mang giày.

Ngón chân trắng tuyết gắn liền trên đất, Bạch Khê đột nhiên vọt vào phòng vệ sinh, nôn một trận vào trong bồn cầu.

... Mình thật bẩn thỉu.

Thật đáng đời.

Chú thích:

(*) Đại kinh tiểu quá: Chuyện bé xé ra to

10. Chương 10: Người Ngoài Hành Tinh

Nếu như anh hiểu tôi rồi, thì anh vẫn muốn tới gần tôi sao?

*

Tiết Hách quăng bóng vào rổ, mồ hôi đã sớm thấm ướt quần áo thể thao. Đồng đội chung quanh đã mệt đến mức nói không nên lời, các băng hữu ngồi bệt xuống đất để thở dốc, quan sát cái người bị bệnh thần kinh lần lượt chuyên bóng, ném rổ.

Quần áo dính trên người không thoải mái, Tiết Hách thảng thần cởi bỏ, lộ ra một thân hình màu đồng xinh đẹp.

“~” Tên bạn ngồi dưới đất đùa giỡn huyết sáo, cười nói: “Này, sao hôm nay A Hách lại quuyền rũ như vậy ~”, “Đáng tiếc là không có Mỹ Mi ở đây.”

Tiết Hách nửa điểm cũng không để ý tới, vẫn cứ chuyên chú chơi, quả bóng mang vù vù bị cuốn vào trong rổ. Sân nhà bị đập và gió bóng rổ vang lên âm thanh nguy hiểm.

Các băng hữu thấy thế đều biết tâm tình của tên này không tốt, vội vã thu hồi sự cợt nhả đùa giỡn.

“Này, lão đại, làm sao vậy? Có người khiến anh khó chịu à?”

“Sao vậy A Hách?”

Tiết Hách nhảy cao thực hiện một quả úp rổ hoàn mỹ và bạo lực!

Bóng văng lên sân, hắn quay người cầm áo lên, mặt không thay đổi nói: “Không có chuyện gì. Đi thôi.”

Bỗng nhiên, các băng hữu lập tức tỉnh ngộ: “Không phải là tên này thất tình chứ.”

*

Mở weibo của BAIXI0907 ra, Tiết Hách mới phát hiện người này cư nhiên mới đăng một tin trên trang của mình.

Rất đơn giản một câu nói: “Tôi là Arafat Sam 09971, một nhân viên đang bị thất lạc, người ngoài hành tinh nhận được tin này xin hãy trả lời tôi.”

Tiết Hách cau mày, có ý gì?

Thời điểm không có đầu mối chút nào thì bỗng nhiên nhận được điện thoại của em gái.

“Khỉ đột bự!! Anh đã làm cái gì vậy!!!!”

Tiết Hách bất đắc dĩ để điện thoại di động xa một chút: “Em lại làm sao nữa?”

Tiết Băng Băng quả thực là đang nổi khùng ở bên kia: “Tại sao lúc này chủ biên nói là phải thay đổi biên tập cho học trưởng? Đại ca anh lại làm ra chuyện gì rồi?”

Tiết Hách đột nhiên cảm giác thấy trong đầu trống rỗng, chốc lát, hần nóng nảy hỏi: “Là ai nói phải thay đổi biên tập?”

Âm thanh ủy khuất của Tiết Băng Băng truyền đến: “Là học trưởng. Tuy rằng lý do không rõ ràng thế nhưng thái độ lại phi thường ngoan cố. Nói rằng không hy vọng để cho anh đảm đương chức vụ này... Anh hai, đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra? Tuy học trưởng hơi cổ quái một chút, thế nhưng xưa đến nay anh ấy chưa bao giờ như vậy?!”

“...” Trong họng Tiết Hách nghẹn lại một đồng, không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Kỳ thực lúc trước là do hần lỗ mãng. Tuy rằng khoảng thời gian này luôn luôn buồn bực, thế nhưng cũng không muốn cắt đứt liên hệ, thậm chí còn nhớ lại bộ dáng ngày đó của Bạch Khê, trong lòng vẫn lo lắng không ổn.

“Anh hai! Anh đi xin lỗi học trưởng mau đi.” Tiết Băng Băng hiếm khi dùng ngôn ngữ chính nghĩa mà nói: “Tuy rằng không biết chuyện gì đang xảy ra, thế nhưng lúc trước, khi nhìn thấy anh có thể ra ngoài cùng với học trưởng, đã vậy còn trở thành bạn tốt, em thật sự rất vui vẻ! Anh không biết sinh hoạt trước đây của anh ấy có bao nhiêu cô đơn đâu, trước đây lúc ở trường, học trưởng luôn luôn lẻ loi một mình. Đến khi đã đi làm như bây giờ cũng chỉ yên lặng giấu mình đằng sau mặt giấy trắng, đến một người bạn cũng không có.”

Tiết Hách yên lặng nghe lời của em gái, sắc mặt ngày càng trầm trọng.

*

Nếu như nói trên thế giới mỗi người là một loại màu sắc, đại khái cũng sẽ có trường hợp kia, cuối cùng khi màu sắc đã phân phát xong, chỉ còn dư lại một loại người mang sắc thái trong suốt.

Khi Tiết Băng Băng ở trường thì phát hiện ra một người thần kỳ cứ tồn tại như vậy.

Chính là vị học trưởng kì quá kia.

Nếu như không phải giống như lời giáo viên đã nói, có lẽ Tiết Băng Băng cũng sẽ không chú ý tới sự tồn tại của anh ta.

Khi đi học vĩnh viễn ngồi trong một góc, lúc ăn cơm luôn đến nơi ít nhười nhất để mua cơm, tình cờ đang đi thì nhìn thấy anh ta trên đường, thế nhưng vị học trưởng kia luôn mang bộ dáng võ trang chuẩn bị đầy đủ, hoàn toàn giống như một tên Ninja.

Lúc đầu sẽ cảm thấy rất biến thái, thế nhưng nàng lại không kìm nén được lòng hiếu kì và sự bông bột của mình, Tiết Băng Băng không ngừng muốn tiếp cận một người như vậy.

Tuy rằng anh ấy luôn luôn không nói lời nào, thế nhưng nếu cẩn thận quan sát, sẽ cảm thấy vị học trưởng này là một người ôn nhu nhạy cảm.

Luôn là người cuối cùng đóng cửa sổ và tắt đèn, luôn là người yên lặng chăm sóc thực vật, thậm chí luôn là người kiên nhẫn cho những chú mèo lang thang trong sân trường ăn.

Rõ ràng là người như vậy, có thể nói chuyện với những thiết bị điện lạnh như băng, có thể chăm sóc thực vật và động vật thế nhưng lại luôn đề phòng với tất cả mọi người xung quanh, hơn nữa còn là đồng loại của mình.

Tiết Băng Băng luôn có một loại trực giác, trên thực tế, người này cũng rất khát vọng đối với thế giới náo nhiệt bên ngoài.

Thế nhưng anh ta lại không có cách nào bước tới.

Thời cơ mở ra chỗ hổng chính là một lần diễn ra hoạt động đối ngoại giao lưu. Giáo viên mang những học sinh mà mình đặc ý đến đây, học trưởng cũng bị kéo theo tham gia. Đúng là một chuyến hành trình phi thường thú vị, thế nhưng đến ngày cuối cùng lại xảy ra một chuyện khiến người ta phải lúng túng.

Dung mạo của Tiết Băng Băng rất xinh đẹp đáng yêu, lần kia còn cố ý mặc chiếc váy vừa mới mua, lại không ngờ vào thời điểm sắp diễn ra hội nghị thì kinh nguyệt lại cố tình kéo đến. Lúc hội nghị kết thúc, giáo viên và đám học sinh lục đục đi ra ngoài, Tiết Băng Băng cũng không tìm được sự hỗ trợ nào. Tình huống càng ngày càng gấp, đột nhiên phía sau có một cái áo khoác đưa tới.

“Cô... Cảm.”

Sợ giật mình, quay đầu lại hóa ra là học trưởng.

Khuôn mặt Bạch Khê đã hoàn toàn hồng lên, thậm chí tay đưa quần áo tới đều khấn trương đến mức run rẩy.

Tiết Băng Băng đột nhiên cảm thấy một ngày hồngбет tựa hồ đã tốt hơn, nàng nhận lấy áo khoác, cảm kích nói không nên lời. Bạch Khê chỉ vội vã rời đi, bóng lưng khả ái có chút bối rối.

Sau lần đó, từ một chiếc áo khoác mà bắt đầu. Tiết Băng Băng liền phát huy hết kỹ năng dính người mà nàng đã học được trong mấy chục năm qua. Đầu tiên là mượn cơ trở áo khoác mà lần lượt tiếp xúc với Bạch Khê. Thậm chí trong đoạn thời gian đó, anh hai nàng cũng bắt đầu hoài nghi con nhóc này có phải là đang yêu đương ở thời đại học hay không.

“Mặc dù học trưởng có chút kì quái, nhưng tuyệt đối không âm trầm. Em cảm thấy anh ấy thậm chí vô cùng đơn thuần. Ha ha, nói đến mới nhớ, ở buổi tiệc rượu tốt nghiệp năm đó, học trưởng bị em chuốc say, anh ta còn bảo là mình vẫn luôn cảm thấy bản thân giống như người ngoài hành tinh, lời nói này rất đáng yêu có phải không ~” Tức giận chỉ trích không biết đã quăng đi nơi nào, dần dần lại bắt đầu trở thành việc kể lại hồi ức.

Tiết Hách hỏi: “Người ngoài hành tinh?”

Tiết Băng Băng gật gật đầu, nói tiếp: “Đúng thế. Bây giờ nhớ lại tuy rằng cảm thấy rất buồn cười, thế nhưng nếu như ngẫm nghĩ thật cẩn thận, khi biết bản thân giống như không tồn tại trên thế giới này thì hoàn toàn lạc lõng, cảm thấy mình tựa như người ngoài hành tinh, suy nghĩ này thật đáng thương.”

*

BAIXI0907: “Tôi là Arafat Sam 09971, một nhân viên đang bị thất lạc, người ngoài hành tinh nào nhận được tin này xin hãy trả lời tôi”

Tiết Hách bỗng nhiên nghĩ về cái weibo khó hiểu của Bạch Khê, hần không nhận được nhủ mày lại.

“Anh phải ra ngoài một chuyến.” Hần nói xong liền đứng dậy bước ra.

Tiết Băng Băng ở đầu bên kia không cầm được kêu to: “Không phải anh tới làm phiền học trưởng đó chứ?! Em không cho phép anh làm như vậy! Anh tuyệt đối đừng đi tìm học trưởng mà!! Chuyện này là anh sai phải không?! Anh hai, anh có nghe em nói hay không?”

Tiết Hách khước miệng giường lên: “Đúng, anh đi tìm cậu ấy!”

Cho dù cậu không thêm đoái hoài tới tôi, tôi cũng phải tìm cậu nói rõ!

11. Chương 11: Thanh Tỉnh Đau Đớn Cũng Là Một Loại Kiên Cường.

“Bạch Khê mở cửa.” Tiết Hách không nhận được câu trả lời như trong dự liệu. Hần cau mày, gõ cửa lần thứ hai.

Tiếng gõ ầm ầm tựa như tiếng tim đập, cố chấp nện liên tục vào tai Bạch Khê.

Cậu đứng phía sau cửa.

Bạch Khê đã không còn nhớ được đây là lần thứ mấy mình đối mặt với tình huống như vậy: Cậu đóng cửa lại, bản thân ở bên trong, thế giới ở bên ngoài.

“Tôi biết cậu ở nhà.” Âm thanh ầm ầm của Tiết Hách truyền đến, giống như hắc đang ầm ầm một cơn tức giận nào đó, tuy rằng bản thân hắc không hiểu vì sao mình lại tức giận.

“Tôi không hiểu tại sao cậu luôn giam mình trong nhà, đã vậy còn không tiếp xúc với ai và cũng không muốn tin tưởng người khác.”

“Tiếng nói của anh ta có chút run rẩy.” Bạch Khê nghĩ thế, cậu chậm rãi cúi đầu xuống, nắm đấm trong tay xiết chặt.”Cái gì anh ta cũng không hiểu.”

“Con mẹ nó, tôi không phải là thần tiên! Tôi không biết cậu lúc gần lúc xa như vậy là có ý gì! Tôi vẫn cho rằng... Ít nhất, ở trên thế giới này, cậu vẫn còn có thể mở ra một chút khe hở cho tôi... Ít nhất, tôi có thể gần cậu hơn một chút.” Tiếng gõ cửa vẫn cứ tiếp tục, nhưng lại chậm dần hơn so với trước, dường như người gõ đã không còn khí lực: “Bạch Khê, cậu có thể nói với tôi một câu vào đi được hay không?”

Lúc đó, Bạch Khê gần như muốn đi mở cửa. Nhưng bỗng nhiên, cậu lại nhớ về bản thân của mình khi xưa, những điều độc ác, tối tăm, những đoạn quá khứ mà ngay cả bản thân cậu cũng không dám miêu tả.

“Mình và anh ấy không giống nhau, nếu mình cứ như vậy, cuối cùng thế nào mình cũng bị anh ta phát hiện.” Cái ý niệm này tự như một ngọn lửa liếm láp linh hồn của cậu. Cậu gơ lên tay, cuối cùng lại từ từ thả xuống.

Trước mặt rõ ràng chỉ là một cái cửa quen thuộc, thế nhưng giờ đây nó lại giống như một cánh cổng lớn ngăn cách giữa hai thế giới.

“Thùng thùng thùng.” Ba tiếng gõ cửa vang lên, đây chính là thời điểm âm thanh của tiếng gõ càng thêm nhẹ, càng thêm yếu ớt, lại càng thêm chậm rãi.

Bạch Khê trở mắt nhìn cánh cửa lớn màu đen. Ánh mắt của cậu tựa hồ có thể xuyên thấu qua nó để nhìn thấy thân ảnh cao to quen thuộc kia dựa vào cửa.

“Thùng thùng thùng.” Lại thêm ba âm vang nữa, nó tựa như tiếng sấm gõ rộn ràng lên trái tim cậu. Bạch Khê nhìn chăm chăm vào cánh cửa kia, người bên ngoài đã không còn nói. Thế nhưng, tiếng đập cửa nhẹ nhàng giống như bình thường này tựa hồ đang chậm chậm hô hoán cậu.

Bạch Khê vẫn không nhúc nhích, cậu đang chờ.

Để cho anh ấy đi, là đúng.

... Thế nhưng, lỡ may, anh ta không giống như vậy.

“Thùng thùng.” Trong lòng Bạch Khê giật mình, lần này chỉ còn hai tiếng gõ cửa.

Tiết Hách, phải đi sao?

“Thùng thùng.” Vẫn là hai tiếng gõ cửa đó, người ngoài cửa vẫn không nói chuyện. Bạch Khê hé miệng liền cảm thấy cuống họng đau nhói, bản thân cậu bây giờ giống như một ruộng lúa mạch khô khốc, một chút âm thanh đều không thể phát ra được.

“Thùng thùng.”

“...”

“Thùng thùng.”

“...”

Sau đó, Bạch Khê chờ đợi một chút, tiếng gõ cửa kia cuối cùng cũng đã không còn vang lên.

Lúc cậu còn chưa kịp phản ứng thì không biết từ lúc nào, bản thân mình đã mở cánh cửa kia ra.

Cậu vốn là cho rằng Tiết Hách đã đi, thế nhưng vừa mở cửa, thân ảnh cao lớn kia bỗng nhiên từ cạnh cửa vọt đến trước mặt. Sau đó là một cái ôm dùng sức, Tiết Hách vui đầu bên vai cậu, giọng nói khàn khàn mà

phần nộ: “Quý nhất gan! Tên lừa đảo! Khốn kiếp! Bạch Khê, đến cùng là cậu có tim hay không! Tên khốn khiếp nhà cậu rốt cục có tim không!”

Chóp mũi Bạch Khê toàn ngửi thấy mùi mồ hôi nhật nhèo đặc trưng của người đàn ông này, sau đó là cảm nhận được nhiệt độ cực nóng của hắn.

Hắn cơ hồ có thể vùi cậu vào trong ***g ngực, Bạch Khê cảm thấy rằng trong giây phút này, hai cánh tay của mình đều bị đè ép đến tê dại, còn hơi đau đớn, có thể nhìn ra hô hấp của cậu cũng có chút khó sở.

Nhưng thế giới của cậu bây giờ là trọn vẹn.

Một thế giới hoàn chỉnh, giống như cảm giác được mặt trời ôm lấy.

Ấm áp và nồng nhiệt như thế.

Giọng nói của người đàn ông còn mang theo vẻ phần nộ và oan ức, nhưng nhiều hơn là thương tiếc và ôn nhu.

A, người này.

Không sai, Tiết Hách chính là người như vậy.

Thời điểm mà cậu buông xuôi, thời điểm mà cậu ruồng rẫy thế giới, nhưng hắn vẫn cố chấp như vậy.

Mang theo sự canh gác ngu xuẩn nhất, mang theo sự cơ trí ôn nhu nhất.

Có lẽ, anh ấy không giống như người khác.

Có lẽ, cậu có thể thử, tham lam mà giữ lấy cái ôm này.

Bạch Khê nghĩ như vậy liền đem cổ đặt nhẹ lên ***g ngực của Tiết Hách.

Thành thịch, thành thịch.

Bên trong là nhịp tim mạnh mẽ.

Trong trẻo, tươi sáng, tràn đầy sức sống.

Tiết Hách cảm thấy Bạch Khê động đậy thì dần dần buông cậu ra. Lúc này, hắn mới phát hiện mình dùng lực hơi quá, bây giờ nhìn Bạch Khê bây giờ có chút suy yếu.

“...” Cậu xin lỗi kẹt ở cổ họng không tài nào nói ra được, hắn không khỏi toát ra một tia oan ức.

Cái loại tính tình trẻ con này đã biến mất khi hắn ý thức được bản thân mình là anh cả, là trụ cột gia đình. Thế nhưng giờ đây, hắn lại lộ ra vẻ mặt này đối với một người yếu ớt hơn và cần được bảo vệ hơn mình. Ngay cả bản thân hắn cũng khá kinh ngạc.

Đúng lúc hắn chuẩn bị thu hồi lại tâm tình để xin lỗi thì lại nghe thấy Bạch Khê nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, Tiết Hách.”

*

“Bây giờ cậu có thể nói cho tôi biết những ngày qua, đến cùng là cậu đã xảy ra chuyện gì không?” Tiết Hách ngồi trên ghế sofa, nhìn người trẻ tuổi trước mặt.

Bạch Khê nghe vậy, cả người run lên. Tựa hồ như đang nhớ lại chuyện gì đó rất đáng sợ. Sắc mặt của cậu trắng bệch, đã vậy cặp mắt còn đen bóng giống như ma quỷ, được ánh tà dương chiếu sáng nên hơi dọa người.

Tiết Hách rất muốn đứng lên rồi ôm cậu vào lòng. Động viên cậu giống như một đứa trẻ, thế nhưng hắn biết rõ Bạch Khê, kỳ thực cậu ấy đã chuẩn bị kỹ càng để đối mặt.

Hắn ngồi lẳng lặng, không hề giục.

Không khí bốn phía tựa hồ càng thêm an tĩnh, ngay cả tiếng trẻ con cười đùa the thé bên ngoài cũng khó có thể nghe thấy được.

“Tôi...” Bạch Khê chậm chạp nặn ra một chữ, sau đó lại không có âm thanh, chỉ là đôi mắt kia không ngừng chuyển động nhìn Tiết Hách. Mang theo một tia giấy dựa rõ ràng.

“Tôi...” Qua mấy phút, cậu nhanh chóng mở miệng, giọng nói càng thêm khàn khàn, âm điệu quái lạ, giống như là muốn trốn tránh.

Dường như, cậu đang chất chứa một nỗi bi thương và phần nộ vô cùng lớn, tâm tình của cậu cường liệt đến mức làm cho cậu chưa nói đã rơi lệ. Cuối cùng, một giọt nước mắt cũng đã chảy ra từ trong đôi mắt khô khốc của cậu, tuy không thành dòng nhưng lại rất khó hiểu.

Khi Tiết Hách chứng kiến cảnh này thì cảm thấy trái tim của mình như bị bóp nát. Hắn phảng phất có thể nhìn thấy được một người nào đó đang mở linh hồn của Bạch Khê ra ngay trước mặt mình rồi cho hắn xem miệng vết thương cũ. Hắn cơ hồ đã đứng không vững, cách bàn trà nắm lấy tay Bạch Khê, ngữ khí gấp gáp: “Được rồi, không cần nói.”

“Tôi...” Bạch Khê một bên rơi lệ một bên há mồm, tiếp tục nói ra một chữ, sau đó hít thở giống như một cái quạt máy: “Tôi... Lúc trước...”

Tiết Hách chặt vật nắm chặt tay Bạch Khê, hắn cảm thấy rằng giờ phút này Bạch Khê rất không ổn.

Giờ đây, Tiết Hách rất hối hận, hắn hối hận tại sao mình lại muốn bức bách Bạch Khê. Tính tình kì quái của cậu hắn đã sớm tiếp nhận, nhiều lần cậu vô cớ xa cách thì hắn cũng cảm thấy rất đáng yêu, như vậy thì làm sao mà hắn lại muốn bức cậu được cơ chứ!

Tiết Hách nắm lấy tay Bạch Khê, hắn cảm thấy đôi tay của cậu thật lạnh, đã vậy còn lạnh hơn so với tay của hắn!

“Tôi... Lúc trước... Bị...” Bạch Khê nhìn chằm chằm Tiết Hách, trong đôi mắt hẹp dài đen kịt kia chứa một sự quỷ quyệt bí ẩn, cái màn dơ bẩn khó chịu lại một lần nữa trình diễn...

*

Mẹ của Bạch Khê tái hôn, tuy rằng cậu không muốn, thế nhưng cậu luôn luôn là một đứa trẻ hiểu chuyện.

Đối tượng tái hôn của bà là một tên công nhân ở nhà xưởng, tuy đã gần trung niên thế nhưng hắn vẫn rất cường tráng. Người đàn ông như vậy tựa hồ có thể gánh vác trách nhiệm gia đình.

Mẹ của Bạch Khê vẫn còn duy trì vẻ đẹp lúc còn trẻ, bà rất hài lòng với người chồng vừa giản dị vừa thật thà này.

Cuộc đời bà đã trải quá nhiều khó nhọc, mỗi ngày đều dậy sớm ngủ trễ để đi làm, từ khi ba Bạch mất thì cuộc sống càng thêm khổ cực. Gió sương phá hủy vẻ đẹp mỹ lệ mà bà kiêu ngạo, vận mệnh mài mòn hy vọng của bà. Giờ đây, bà cảm thấy chỉ cần một người đàn ông này là quá đủ rồi, bà đã không còn trẻ, hơn nữa còn mang theo một đứa con trai lớn như vậy, cho nên đối với lần kết hôn thứ hai này, bà hết sức thỏa mãn.

Bạch Khê vẫn luôn gọi người đàn ông kia là bác nhưng hắn cũng không thêm để ý. Hắn luôn cười híp mắt với cậu, dần dà, trong lòng Bạch Khê cũng không còn tiếp tục cố chấp nữa. Hắn đối xử với mẹ cậu rất tử tế, hắn là một người đàn ông tốt.

Thế nhưng dần dần, Bạch Khê cảm thấy ông bác này đối với cậu dường như là quá mức thân mật.

Hắn luôn thừa dịp mẹ Bạch quay người xào rau mà đi tới bên cạnh Bạch Khê, lấy tay sờ mặt hoặc là vành tai của cậu, dùng một loại ngữ khí làm người ta sợ sệt, khẽ nói với cậu: “Bạch Khê của chúng ta lớn lên thật tốt. Còn xinh đẹp hơn cả mẹ con.”

Thiếu niên chuẩn bị bắt đầu lên trung học cơ sở như Bạch Khê có chút sợ sệt, cậu mơ mơ hồ hồ cảm thấy trong lời nói của ông bác này có chút gì đó kỳ quái. Giọng nói thì dè dặt, còn có thêm một loại dục vọng xấu xa đáng sợ, đó là thời điểm mà cậu vẫn chưa hiểu được thế gian còn có thể chứa đựng được những điều tà ác.

Bạch Khê muốn nói cho mẹ biết, nhưng khi cậu nghe thấy bà nói: “A Khê, sau này con khôn lớn thì cũng phải hiếu thuận với bác giống như ba mình nha.”

Bây giờ, trông mẹ hạnh phúc như thế, hoàn toàn khác hẳn so với khuôn mặt luôn mang theo nỗi bi sầu ngày xưa, đã vậy còn hiếm khi nở nụ cười thoải mái như lúc này.

Người đàn ông kia dường như thật sự có thể mang lại bình yên cho cái gia đình đã tan vỡ này.

Bạch Khê tỉnh tỉnh mê mê, cậu cảm thấy bản thân mình có lẽ là nghĩ nhiều quá rồi.

Editor: Đam xuất bản lại zồi .(*' *) . Thiên sư của mì (' ')

12. Chương 12: Tôi Đã Tìm Được Cậu Trở Về

Bạn đã từng ném thử tư vị hận thù chưa? Nó tựa như một cây chủ thủ đâm vào trong ***g ngực rồi móc tim của con người ta ra.

Thời điểm Bạch Khê bị đặt ở trong phòng ngủ mờ tối liền nghĩ như vậy.

Sự đau đớn trên xác thịt và nỗi khuất nhục dần vật xâm nhập toàn bộ thân thể như đang chồng chéo lên khuôn mặt của người đàn ông trước mắt.

“A, bảo bối. Tôi chờ thật là lâu... Ừm... Em thật xinh đẹp! Em là bé trai xinh đẹp nhất trên thế giới này.” Hắn vừa thì thầm vừa kề sát miệng vào đôi môi của Bạch Khê rồi không ngừng hôn.

Nước mắt của cậu đã khô cạn, cậu có cảm giác bản thân mình bất cứ lúc nào cũng có thể buồn nôn mà ói ra.

Di ảnh xám trắng của mẹ vẫn còn đang treo ở trên tường. Bạch Khê còn nhớ hôm nay là tháng thứ ba kể từ ngày bà mất.

Cậu nhìn chăm chăm di ảnh của mẹ xuyên qua bờ vai đầy mồ hôi của gã đàn ông nọ. Quan sát khuôn mặt tràn đầy nụ cười thỏa mãn của người phụ nữ kia, dường như Bạch Khê nghe thấy trong lòng mình có một người đang sắc bén gào thét: “Bà hài lòng không? Bà nhìn thấy chưa? Đây chính là người mà bà muốn tôi xem như ba ba đấy! Gã ta đang làm nhục con trai của bà trước mặt bà! Bà hài lòng lắm sao?!”

Trong lòng cậu tràn ngập sự thù hận sắc bén và nỗi thống khổ cực đoan khiến Bạch Khê cơ hồ muốn ngất đi mấy lần. Thế nhưng cậu lại cắn chóp lưỡi để kiên trì tới cùng.

Gã đàn ông thỏa mãn kéo quần lên, hắn nói với cậu cín trai đang nằm trên mặt đất tựa như một con búp bê rách nát: “Em đừng có trách tôi. Em tự xem lại bản thân mình một chút đi, đều là em sai. Là tại con tiểu hồ ly như em câu dẫn tôi trước.” Dường như hắn đang nghĩ đến chuyện gì đó buồn cười rồi dùng âm thanh cổ quái nói với cậu: “Nếu sau này em còn muốn dựa vào tôi thì phải nghe theo lời của mẹ mình nha, coi tôi giống như ba ba mà hiếu thuận.”

*

“Tôi... lúc trước... Từng giết người.” Âm thanh của Bạch Khê nhỏ đến tận cùng, cơ hồ là cậu đang nói bằng hơi.

Nói xong câu đó, cậu cũng mất hết khí lực. Sắc mặt của Bạch Khê tái nhợt ngã lên khay trà, con mắt màu đen của cậu vẫn bình tĩnh nhìn Tiết Hách: “Anh sợ không?”

Trong lòng Tiết Hách kinh ngạc không thôi, thế nhưng trong nháy mắt, hắn liền cúi đầu xuống, tựa như đang thì thầm với tình nhân mà nói: “Bất luận cậu từng đối mặt với điều gì, tôi đều vĩnh viễn ủng hộ cậu.”

Hắn biết mình không có lý do gì mà lại tin nhiệm người ta như thế thì tương đối ngu xuẩn.

Thế nhưng, dường như hắn không hề có chút nghi ngờ nào mà tin tưởng Bạch Khê, hắn biết Bạch Khê sẽ không làm ra chuyện như vậy, trừ phi là cậu gặp phải một tai ương không thể tượng tượng nào đó.

Bạch Khê tựa hồ đã dự liệu được phản ứng của hắn, thế nhưng cậu vẫn hoàn toàn buông thả mà ngã lên khay trà, khuôn mặt xuất hiện hai hàng nước mắt và nụ cười trả giá.

“Tiết Hách.” Cậu nhẹ nhàng hô một tiếng, dường như đang ngẫm nghĩ về ý vị của cái tên này.

“Tôi ở đây.” Tiết Hách vuốt tóc mái đã ướt đẫm của cậu: “Nói ra tốt lắm phải không? Hiện tại muốn đi tắm rửa chưa?”

Bạch Khê nhẹ nhàng gật gật đầu.

Tiết Hách ôm cậu lên, Bạch Khê có một loại cảm giác như bản thân cậu đang tung bay trên những đám mây. Lần đầu tiên Bạch Khê thấy nhẹ nhàng như vậy, loại sung sướng ung dung kia cơ hồ như muốn thoát ra khỏi từng lỗ chân lông.

Tiết Hách xả nước nóng trong bồn tắm. Hắn thả Bạch Khê xuống, để cậu đứng bên cạnh, nhẹ nhàng nói: “Cậu có thể tự mình tắm rửa không?”

Bạch Khê mím mím môi, gật gật đầu.

Tiết Hách cười rộ lên: “Tôi đi nấu cơm cho cậu, cậu tắm rửa sạch sẽ thì ra ngoài ăn một ít.”

Bạch Khê nhìn hắn đi ra ngoài, sau đó từ từ cởi áo của mình ra.

Cậu ngâm thân thể ở trong nước, trong đầu không tự chủ cuộn cuộn nổi lên những hồi ức tồi tệ năm đó.

Đúng, cậu giết người, suýt chút nữa thôi.

*

Sau khi gã đàn ông cường bức đứa nhỏ xong, gã liền chuẩn bị quay người đi tắm.

Không ai để ý là thiếu niên đã cầm một cây chủy thủ ở trên tay từ lúc nào.

Trong nháy mắt, thời điểm gã đàn ông xoay người, cậu bé cầm một lưỡi dao sắc bén hiện ra một hàn quang trắng tấp, hung hăng đâm vào phần lưng của gã. Chỉ chốc lát sau, máu tươi nhanh chóng phun ra, những dòng màu đỏ sậm sền sệt tích tích tách tách, chảy ra từng cổ lớn. Huyết dịch mang theo một mùi tanh hôi đặc hữu giống như rỉ sắt. Gã đàn ông không thể tin xoay đầu lại, một bên hốt hoảng muốn rút dao ra, một bên tức giận bóp chặt cổ của cậu con trai. May mà lúc này, sức lực của gã quá yếu ớt, tay của hắn run rẩy vô lực, nhiệt độ thân thể cũng dần dần giảm xuống.

Khuôn mặt đỏ ửng vì thiếu dưỡng khí của cậu con trai lãnh khốc nhìn gã đàn ông xấu xí giãy dụa ngã xuống đất, trong lòng cậu lại tràn ngập một loại cảm giác vui sướng. Loại vui sướng đó vụn vụn mà bị thương, chờ đến lúc Bạch Khê tỉnh lại từ trong cơn mê, bản thân cậu mới chậm rãi sợ hãi.

Người phụ nữ trắng xám trên tường cười híp mắt nhìn cậu, phảng phất giống như một con quỷ từ địa ngục tới đây.

Cậu bé giật mình tỉnh lại, sau khi vội vã gọi điện thoại cho bệnh viện liền run rẩy báo cảnh sát.

Bạch Khê không thể nhớ được những chi tiết nhỏ, cậu chỉ còn nhớ là lúc ấy có rất nhiều người xông vào nhà. Bọn họ đặt gã đàn ông đang nằm trên vũng máu lên cáng, sau đó lại lôi kéo người thiếu niên dò hỏi là cậu có cần đi bệnh viện hay không...

Hỗn loạn và mê man.

Cậu con trai có tướng mạo mỹ lệ mờ mịt nhìn những con người mờ ảo trước mắt, họ cách cậu rất gần nhưng cũng rất xa. Trên khuôn mặt trống rỗng của thiếu niên còn đọng lại một nụ cười và những giọt nước mắt, đồng phục trên người cậu rách nát, ngay cả quần cũng không mặc vào.

Cậu giống như một con khỉ đang bị triển lãm chung quanh, mặc cho cảnh sát và bắt sĩ tùy ý xử trí.

Năm ấy, thị trấn nhỏ huyền ảo tràn đầy mưa gió, người ngoài chỉ nói là tên bố dượng nhẫn tâm cưỡng bức đứa nhỏ, sau đó bị đứa nhỏ đang trong cơn hoảng loạn đâm trúng.

Nhưng không ai biết, đứa trẻ trong mấy câu chuyện bát quái kia đã phải chịu khổ sở chẳng khác gì trong ngục tù.

Cuối cùng, sau khi tên bố dượng được chữa trị xong liền bị kết án mười lăm năm tù có thời hạn. Còn đứa trẻ kia vì vẫn là vị thành niên, đồng thời thuộc về phản ứng tự vệ cho nên không bị xử lý theo pháp luật. Nhưng sau đó, cậu lặng lẽ bán nhà rồi dời đi.

Chuyện cũ kết thúc trong sự cảm thán chà chà của mọi người, thế nhưng nó lại biến thành con rắn độc đang ngủ đông trong lòng Bạch Khê.

Sau lần đó, cậu không còn tín nhiệm nữa bất luận người nào nữa, cũng sẽ không tiếp tục lui tới với những người ngoài.

Cậu tự nhốt bản thân nhu nhược của mình vào trong một thế giới nhỏ hẹp và an toàn, nhìn bốn mùa luân chuyển, phung phí sinh mệnh cô đơn dài đằng dặc.

Cho tới khi cậu gặp được Tiết Hách.

*

Bạch Khê tắm xong, Tiết Hách đã nấu xing một nồi cháo thơm nức mũi, “Nhiệt độ vừa rồi, thử xem sao?”

Một mảnh trong lòng Bạch Khê ấm áp, cậu đi tới, húp một hớp cháo. Gật gật đầu, đôi mắt hơi sưng cong lên.

“Bạch Khê.” Tiết Hách bỗng nhiên nghiêm túc gọi cậu: “Tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Bạch Khê ngẩn ra, dò hỏi nhìn về phía hắn.

Tiết Hách lẳng lặng ngắm cậu nửa ngày, đem bàn tay ấm áp của mình đặt lên đầu cậu: “Sau này trong lòng có việc gì thì cũng đừng tự gánh vác một mình.”

Lại tới nữa rồi, loại cảm giác ấm áp chỉ mình Tiết Hách mới có. Một câu nói đơn giản, lại bao hàm tất cả sự đồng tình và tín nhiệm, Bạch Khê mím môi không nói lời nào.

“Cậu sợ người lạ, nhát gan, không sao. Tôi có thể cùng cậu chậm rãi khắc phục. Nhưng cậu cũng phải cho tôi một chút lòng tin.” Câu cuối cùng mang theo lời than thở yếu ớt, trong lòng Bạch Khê đau xót: “Xin lỗi.”

Tiết Hách cau mày: “Cổ họng như chiêng vỡ của cậu thật khó nghe, để lát nữa tôi ngâm một ít trôm(*) cho cậu.”

Bạch Khê: ...

Anh ta thật xấu xa xấu xa, bây giờ lại ghét bỏ cổ họng chiêng vỡ của mình, vừa nãy tại sao lại không thềm nói!!

Khuôn mặt Bạch Khê giận dữ.

Tiết Hách cười rộ lên: “Ha ha, tức rồi sao? Vậy coi như chuyện giữa chúng ta hòa nhé.” Hắn nói xong liền vỗ vỗ vai Bạch Khê: “Thật tốt, tôi đã tìm được cậu trở về rồi.”

Chú thích:

(*) Trôm:

image

Tìm hiểu kĩ hơn ở đây.

13. Chương 13: Tim Đập

Từ khi Bạch Khê tiết lộ chuyện cũ, tần suất Tiết Hách chạy đến nhà Bạch Khê càng ngày càng chuyên cần hơn.

Tiết Băng Băng liếc mắt nói: “Anh hai, bây giờ anh đã không còn là biên tập của Thủy Đại học trưởng nữa rồi. Có thể nghỉ ngơi một chút mà?”

Tiết Hách một bên làm cơm trưa một bên bình tĩnh trả lời: “Tuy rằng anh không còn là biên tập của Bạch Khê, thế nhưng anh vẫn là bạn của cậu ấy.”

Tiết Băng Băng kinh ngạc nói: “Mỗi ngày anh đều đi tìm học trưởng, ngay cả hàng xóm sát vách đều hỏi em có phải là anh đã nói chuyện yêu đương rồi hay không! Đây có thể xem như là bạn bè bình thường được sao?”

Động tác trên tay của Tiết Hách dừng lại, hẳn không nói gì.

Tiết Băng Băng chậm rãi phát hiện anh hai tựa hồ rất không đúng, trong lòng nàng không khỏi nổi lên một trận khí lạnh: “Anh hai? Không phải là anh...”

Tiết Hách mang đồ đựng thức ăn đi ra ngoài: “Không có. Bọn anh chỉ là bạn bè mà thôi.”

Tiết Hách nghe bản thân mình nói thế thì cảm thấy giống như là đang thuật lại một câu chuyện vô cùng đơn giản để thuyết phục nhịp tim đang đập loạn cào cào của mình.

*

“Cốc cốc cốc.” Một tràng gõ cửa vang lên.

Bạch Khê thức nguyên một đêm nên giờ đang ngủ bù. Cậu vươn mình không muốn tỉnh lại, thế nhưng tiếng gõ cửa phiền lòng nọ cứ liên tục vang lên như trước. Bạch Khê buồn bực ngồi dậy, trong lòng tức giận, “Lẽ nào tên đura ngốc kia không mang chìa khóa theo sao?”

Cậu bước nhanh tới cửa, sau khi mở ra thì phát hiện không phải là Tiết Hách, mà là Tiết Băng Băng.

Khuôn mặt Tiết Băng Băng tràn ngập ý cười: “Học trưởng ~ em tới tìm anh chơi!”

Bạch Khê không tự nhiên để Tiết Băng Băng vào cửa, sau đó bưng nước trái cây và món tráng miệng đặt trước mặt nàng. Sắc mặt cậu có chút cứng nhắc, thế nhưng động tác vẫn khá là tự nhiên.

Tiết Băng Băng đưa mắt nhìn món tráng miệng trước mặt, nàng còn nhớ rõ hình ảnh lúc anh trai mình ở nhà làm đồ ăn như thế nào. Trong lòng nàng bị một cảm giác quái lạ quần quanh, vừa khó chịu, vừa bực mình không nói nên lời.

“Học trưởng, hôm nay anh không có dự định gì sao? Chúng ta ra ngoài chơi nhé?” Nàng uống một ly nước trái cây, ánh mắt sáng ngời nhìn Bạch Khê.

Bạch Khê ngủ không ngon, tinh thần cũng không tốt, lắc đầu: “Tối hôm qua anh thức đêm.”

Tiết Băng Băng liền sẵn sàng gật đầu, căn dặn Bạch Khê: “Học trưởng, bình thường anh cũng phải chú ý nghỉ ngơi, không cần làm việc quá nhiều.”

Bạch Khê lộ ra một nụ cười nhợt nhạt: “Anh biết.”

Tiết Băng Băng nhìn học trưởng của mình, trong lòng vừa chua xót vừa ảm ức. Nàng không khỏi nhớ tới chuyện lúc trước, nhớ tới học trưởng luôn bước đi một mình, cả bóng lưng cô đơn của anh ấy nữa.

Sau đó, Tiết Băng Băng lại quan sát món tráng kia và hồi tưởng lại hình ảnh mà học trưởng cùng anh hai thân cận, liền cảm thấy cũng không phải là quá khó khăn để tiếp thu như nàng nghĩ.

Chỉ là từ nhỏ, nàng được anh hai của mình nâng lớn, xưa nay anh ấy luôn toàn tâm toàn ý nghĩ cho em gái mình; bây giờ lại đem sự quan tâm đó phân ra một nửa cho học trưởng, nàng cảm thấy hơi khó cân bằng.

Ngoài ra, xưa nay học trưởng đối xử với nàng rất bất đồng so với những người khác, điểm này làm cho Tiết Băng Băng cảm thấy rất ảm lòng. Thế nhưng từ khi anh hai thay nàng giúp học trưởng tiếp xúc với công việc thì học trưởng lại đối xử với anh hai còn đặc biệt hơn với nàng, trong khoảng thời gian ngắn đó, nàng cảm thấy mình bị bỏ rơi và rất đổ kị.

Nghĩ kỹ lại, Tiết Băng Băng hôn mê. Cuối cùng là mình ăn dấm chua của học trưởng hay dấm chua của anh hai đây!

Bạch Khê ngồi đối diện đợi nửa ngày, kết quả là Tiết Băng Băng không có ý cáo từ, ngược lại cứ ngồi ở đó mà ngẩn người ra.

Trong lòng Bạch Khê rất buồn bực, cũng có chút oan ức. Không biết tại sao vào lúc này, cậu rất muốn anh cả của Tiết gia —— Tiết Hách đến đây. Thời điểm cậu quyết định thẳng thắn trở về phòng ngủ, Tiết Băng Băng đang ngăn người đột nhiên phục hồi tinh thần, kéo cậu lại: “Học trưởng.”

Khuôn mặt của Bạch Khê giãn ra: “Hả?”

Tiết Băng Băng cười hắc hắc, lấy một tờ giấy nhỏ từ trong túi ra: “À, gần đây anh hai em mới vừa tìm được một công việc mới. Anh ấy sợ anh buồn chán cho nên nói là có thể tới đó tìm anh ấy chơi.”

Bạch Khê nhận tờ giấy nhỏ, biểu thị mình biết rồi.

Lúc này Tiết Băng Băng mới phát hiện tinh thần của học trưởng tựa hồ không tốt lắm, lập tức đứng lên cáo từ.

Bạch Khê mở tờ giấy ra, liếc mắt nhìn: Trung tâm sinh hoạt cộng đồng cho phụ nữ và trẻ em của thị trấn XX.

*

Tuy rằng Tiết Hách đã đầu tư một phòng tập thể hình, nhưng vì quá rảnh rỗi và tẻ nhạt nên cuối cùng hẳn vẫn đi tìm công việc.

Trong thị trấn XX có một viện mồ côi, công việc của Tiết Hách ở nơi này chính là gây dựng một đội bóng rổ dành cho trẻ em.

Hắn liên tục bốn ba tuyên truyền suốt mấy ngày nay, rốt cục cũng có hiệu quả. Trước mặt tập hợp một số đứa trẻ thô lỗ mũi xanh, bọn chúng cười đùa rộn rã, đồng thời còn hiếu kì đánh giá anh trai huấn luyện viên cao to trước mặt.

“Hoan nghênh mấy em tới trung tâm sinh hoạt, mục đích hôm nay chúng đến đây chỉ có một: Thành lập đội bóng rổ thiếu niên đầu tiên trong thị trấn XX.” Tiết Hách cười nói, tiện tay ném bóng vào cái rổ cao kia, quả bóng rổ màu cam vững vàng lọt vào. Mấy đứa trẻ phát ra tiếng reo hò vui mừng, sau đó vây quanh bốn phía của Tiết Hách, nhốn nháo giống như là không có chuyện gì có thể nói hết.

Tiết Hách cẩn thận nghe những lời nói của đám trẻ con này. Tính khí của hắn rất tốt, tuy rằng lớn lên cao to lạnh lùng, thế nhưng đám trẻ nọ lại bảo là rất thích vị anh trai cao to trong đội bóng rổ này.

Những đứa trẻ khác vốn dĩ chỉ vây quanh viện mồ côi giờ đây cũng đều chậm rãi hòa vào trong, ngày thường không có ai quản lý bọn họ, mấy dì và mẹ trong viện đều rất bận, không có đủ tinh lực để quan tâm đến từng đứa. Còn bây giờ, mấy đám trẻ này giống như là mới phát hiện được mặt trời nhỏ liền nhẹ nhàng xúm lại —— anh huấn luyện viên này làm cho bọn họ cảm thấy thật ấm áp và vui sướng.

Lúc Bạch Khê tới đây thì trung tâm sinh hoạt đã trở thành một mảnh náo nhiệt. Trong tay của đám con nít đều được phát một quả bóng rổ, Tiết Hách mặc một chiếc áo T-shirt lớn thích hợp cho việc vận động, hẳn chảy mồ hôi chỉ đạo cho những đứa trẻ kia cùng chơi bóng rổ.

Tiết Hách đứng giữa một đám trẻ con, mang theo nụ cười xán lạn, toàn bộ khuôn mặt anh tuần giãn ra. Đẹp trai đến chói mắt.

Bạch Khê vẫn mặc một chiếc áo khoác, đội mũ và đeo khẩu trang. Cậu thận trọng đứng trước cửa của trung tâm sinh hoạt, hoà thành một thể với mảnh bóng tối kia. Cậu không nỡ dời đi ánh mắt của mình mà tỉ mỉ ngắm nhìn bộ dáng của Tiết Hách. Tim nhảy lên liên tục, dần dần trở nên thật gấp gáp.

Thường ngày, Bạch Khê đối xử với Tiết Hách luôn có chút không được tự nhiên, đem tất cả tính khí nhỏ nhen và khuyết điểm của bản thân phát tiết lên người hắn. Nhưng sau đó, cậu lại rất thích nhìn dáng vẻ mỉm cười an ủi của người đàn ông này. Loại biện pháp ấu trĩ đó có thể cho cậu một loại cảm giác an toàn. Kỳ thực cậu bất an, tuy đã nói ra chuyện cũ thế nhưng thỉnh thoảng, cảm giác hoảng loạn ấy vẫn tới quấy rầy cậu.

Bạch Khê cảm thấy như vậy là không đúng, nhưng lại không thể kim lòng được. Cậu vĩnh viễn muốn được ỷ lại vào người này, chiếm lấy anh ta, làm cho anh chỉ có thể nhìn thấy một mình cậu.

Hiện tại, người đàn ông kia đang đứng cách đó không xa, mang theo ý cười tỏa sáng tinh thuần như ánh mặt trời.

Trên người hắn tản ra một mùi mồ hôi vận động, nó khiến cho người ta nhớ tới mùa hè cực nóng, người con trai tung bay trên không, rong chơi vận dậm cùng với gió... Sinh mệnh vĩnh viễn không kết thúc tựa như thế giới này.

Chiếm lấy anh! Ý lại anh! Trói buộc anh!

Trong lòng giống như có một loại tâm tình muốn xông ra khỏi cuống họng, Bạch Khê đứng ở trong góc nhỏ, cậu không nhìn được muốn xông đến ôm chặt lấy Tiết Hách. Cảm giác kích động kia ập đến mãnh liệt như vậy, cơ hồ đánh vỡ thói quen thường ngày của cậu.

Bạch Khê tiến lên trước một bước liền bị bản thân mình dọa sợ.

Nhịp tim cậu như tiếng sấm vang rền, đồng tử của cậu trợn to, cậu bị sao thế này...

“Lẽ nào năm đó, chỉ có một mình ta là người sai sao?” Một giọng nói âm ngoan giống như một rắn độc uốn lượn bò lên. Trên người Bạch Khê lạnh lẽo, âm thanh hiểm ác kia tiếp tục lăm bắm: “Con xem, bây giờ con cũng thích đàn ông. Con vốn dĩ chính là tên biến thái.”

Bạch Khê hơi híp mắt lại rồi nhìn Tiết Hách, cảm thấy rằng khoảng cách của hắn và mình sao lại xa như thế.

14. Chương 14: Ra Nước Ngoài

“Tiết Hách, sắp tới tôi sẽ ra nước ngoài một thời gian.” Bạch Khê không ngẩng đầu lên mà bỏ một quả bom nặng nghìn cân.

Tiết Hách nuốt chút nữa là quãng luôn cái điều khiến ti vi ra ngoài, hắn kinh ngạc quay đầu nhìn Bạch Khê vẫn bình tĩnh gặm đào như trước, “Cậu nói ai muốn đi nước ngoài?”

Bạch Khê nghiêm mặt, im lặng nhìn hắn.

Tiết Hách cau mày: “Một mình cậu đi... Là vì công tác sao?”

Bạch Khê lắc đầu một cái: “Tôi chỉ muốn đi một mình mà thôi.”

*

Thời điểm Tiết Băng Băng lái xe đưa Bạch Khê đến phi trường thì oán giận với cậu: “Học trưởng, anh về nhanh một chút nha, truyện mới vẫn chờ anh viết đó.”

Bạch Khê lấy điện thoại di động kiểm tra weibo, bình tĩnh nói: “Anh có thể gửi tin nhắn cho em.”

Tiết Băng Băng yên lặng phun tào trong lòng: Đương nhiên là em biết, em chỉ sợ khi đột nhà em đợi lâu quá thì sẽ phát điên.

Bên người Bạch Khê chỉ mang theo một cái túi leo núi. Lúc xuống xe thì cậu vẫn mặc kiểu trang phục kia: Mũ bóng chày đè thấp, đeo khẩu trang, thoạt nhìn có thể khơi gợi dục vọng của đám an ninh sân bay...

“Đến Âu Châu rồi thì nhớ báo tin cho em đó, điện thoại di động nhất định phải mở máy 24 giờ, không nên ra khỏi nhà vào ban đêm, đúng rồi, anh mang thẻ tới chưa? Điện thoại di động đổi thành chế độ ngoài trời rồi chứ?” Tiết Băng Băng lú ra lú rú ở bên cạnh cậu, Bạch Khê bình tĩnh quẹt thẻ lên máy bay...

Thời điểm sắp tiến vào cửa, Bạch Khê quay lại nói với Tiết Băng Băng: “Chuyến đi này chỉ có ba tháng, em đừng kích động như thế.”

Tiết Băng Băng lau nước mắt: “Em biết em biết, ai, chỉ là em có cảm giác vừa cao hứng vừa khổ sở mà thôi. Giống như là phát hiện con mèo nhà mình nuôi đã lớn rồi vậy.” Bạch Khê quyết định lập tức rời đi, lại bị Tiết Băng Băng lạnh lẽo nắm lấy ống tay áo: “Khoan, cái này, anh hai của em nói em đưa cho anh. Hôm nay hắn bị đám bạn tóm đi tụ tập nhưng lại không yên lòng về anh.”

Một chiếc bùa bình an nằm trong lòng bàn tay.

“Thủy Đại học trưởng, có thể nhìn thấy anh ra khỏi cửa, thật sự là quá tốt.” Tiết Băng Băng cuối cùng nói như vậy.

Bạch Khê ngừng lại một chút, sau đó dè thấp vành mũ, phát tay một cái: “Anh sẽ mang quà về cho em.” Sau đó liền vác túi xách bước vào cửa.

*

Tiết Hách đang rảnh rỗi mà ngồi trên một cái ghế, quan sát đám con nít vô cùng phấn khởi chạy tới chạy lui trong sân bóng rổ.

Hắn cười chỉ huy vài câu, sau đó lấy điện thoại di động từ trong túi ra. Suy nghĩ một chút, viết một tin lên weibo:

Bưu thiếp đã nhận được, bọn nhỏ nói sau khi trưởng thành cũng phải mang bóng rổ đi đến nước ngoài để xem thử. [hoa tươi] Rất nhớ cậu ở nơi phương xa.

Hắn thở dài rồi lấy tấm bưu thiếp có dòng nước xanh lam và đường bờ biển uốn lượn ra xem.

Mặt sau chỉ đơn giản viết một câu và một cái dấu bưu kiện thật lớn: Trên thực tế, hôm nay trời thật âm u.

Tiết Hách bật cười, hắn nghĩ là lúc đó, Bạch Khê phiền muộn đến cỡ nào.

Cậu đã ra nước ngoài hơn nửa tháng, hành trình cũng chỉ mới một nửa. Thế nhưng đối với Tiết Hách mà nói, nửa tháng này quả thực là quá lâu.

Thỉnh thoảng hắn vào nhà Bạch Khê, đổi đồ ăn trong tủ lạnh. Tưới nước cho những cây được trồng ở trên ban công, quét dọn tro bụi một chút.

Hắn phát hiện là từ lúc Bạch Khê đi ra khỏi cửa thời gian cá nhân của hắn trở nên nhiều hơn hẳn.

Nguyên lai bản thân hắn đã bất tri bất giác để Bạch Khê chiếm cứ cuộc sống của mình nhiều như vậy sao? Sau khi ý thức được cái này, hắn cũng thử hẹn mấy thằng bạn tốt ở trong đội bóng rổ ra ngoài chơi, hoặc là tới phòng tập thể hình để vận động. Thế nhưng bất luận làm cái gì, hắn đều luôn nghĩ đến Bạch Khê.

Thời điểm dùng bữa, để tránh cho mùi vị quá mặn nên đã bỏ ít muối, làm cho đám bạn hô hào là quá nhạt như ăn đồ chay, lúc đó, hắn mới phát hiện là Bạch Khê không ở đây nên cũng không cần làm ra những hành động như vậy.

Lúc tắm rửa sau khi vận động xong, phát hiện mình không mang theo sữa tắm nên đành phải dùng chung, nhưng Tiết Hách lại cảm thấy mùi hương không quá thích hợp cho lắm vì hắn đã quen với loại xà phòng dạng lỏng tỏa ra mùi thơm nguyên thủy do Bạch Khê chọn. Ngay cả lúc sống chung với em gái thì Tiết Hách vẫn không tự chủ được mà gọi Băng Băng thành Bạch Khê... Làm Tiết Băng Băng tức giận đến mức không muốn nói chuyện cùng hắn nữa.

Loại biểu hiện này làm cho Tiết Hách cảm thấy kinh ngạc lại có chút cao hứng, dường như hắn càng ngày càng nhớ Bạch Khê.

*

Bên nước ngoài, Bạch Khê đang chậm rãi bước đi trên đường, ánh sáng mặt trời ở nơi đây rất tốt.

Rất nhiều người ngoại quốc nằm đây để phơi nắng, bọn họ đều có làn da màu trắng và mái tóc quăn màu nhạt, thoát nhìn giống như là đang hòa tan vào ánh nắng. Bọn họ biểu đạt tình cảm rất trực tiếp, vui mừng liền cười, ôm ấp, hôn môi, thoát nhìn rất đơn giản.

Bạch Khê vẫn cứ dè thấp vành mũ, thế nhưng cậu đã tháo khẩu trang xuống.

Đôi mắt màu đen tinh tế của cậu đánh giá mọi người chung quanh, bọn họ thoát nhìn đều rất giống Tiết Hách.

Tiết Hách là như thế: Lấp lánh tựa như muốn chìm đắm vào trong mảng ánh sáng màu trắng kia, cực nóng mà lại tinh khiết, mang theo chấp nhất và vui sướng mà cậu không thể nào hiểu nổi.

Bên cạnh hẳn luôn có những nguyên tố hấp dẫn người khác, tỷ như những người mang thuộc tính trẻ con. Sau khi Bạch Khê rời khỏi trung tâm sinh hoạt lần đó, cậu liền biết bản thân mình rung động bởi cái gì. Cậu thích một người chói mắt như vậy.

Sau khi phiên muộn xoắn xuýt thật lâu, cậu quyết định chủ động đối mặt với tình cảm của chính mình.

Thế nhưng trước tiên, cậu không thể như vậy mà đi đối mặt với Tiết Hách.

Vì vậy, sau khi len lén xem qua vô số sách “Hướng dẫn yêu đương” xong, Bạch Khê liền cảm thấy việc “Thử rút ngắn khoảng cách giữa mình và đối phương” rất có đạo lý.

Cho nên cậu quyết định tới một số nơi tràn ngập năng lượng “Tiết Hách”. Trong ti vi, Bạch Khê nhìn thấy quảng cáo về chuyến du lịch Châu Âu.

Dưới ánh mặt trời, mọi người phơi nắng, đám trẻ chạy tới chạy lui, đầu đường có người nhàn nhã uống cà phê, còn có vài thiếu niên đầu chảy mồ hôi mà chơi ván trượt và bóng rổ ở đầu đường — vì vậy cậu liền quyết định như thế.

Khoảng thời gian khi ở Châu Âu, cậu còn học một chút bóng rổ.

Những người chơi bóng kia rất thân thiện, bọn họ không ngại chàng trai trầm mặc ít nói này, bởi vì họ hoan nghênh tất cả những người nhiệt tình với môn bóng rổ. Lâu lâu mấy người họ sẽ dành một ít thời gian để chơi với Bạch Khê, cười đùa nói là kỹ thuật của cậu quá kém, tiếp theo sẽ chơi bóng rổ cùng cậu.

Mới đầu Bạch Khê không quen, thế nhưng cậu lại nhớ tới điều mà trong sách hướng dẫn yêu đương đã nói, liền kiên trì bước tới.

Bóng rổ là cái gì đó khiến cho người ta thật vui sướng, thời điểm chảy mồ hôi, Bạch Khê đều không kịp gì nghĩ nhiều. Cậu chỉ không ngừng né tránh và tấn công để hoàn thành mục tiêu “Ném bóng vài rổ”, sau đó lúc thất bại và thành công đều được đồng đội vỗ vai hoặc vỗ tay. Dần dần, cậu có thể cảm nhận sự vui sướng và tình cảm lan truyền nhiều hơn khi vận động.

Công việc của Bạch Khê cũng không bị gián đoạn, buổi tối thời điểm lúc trở về nhà trọ, cậu liền mở máy vi tính ra gửi bưu kiện cho Tiết Băng Băng.

Thế giới của Bạch Khê trở nên rộng lớn hơn so với trước đây, ở quá khứ, cậu viết cái gì cũng mơ hồ hơn là rộng rãi. Tiết Băng Băng nói cho cậu biết, gần đây có không ít đọc giả đều hỏi các Thủy Đại của các nàng chuẩn bị thay đổi phong cách hay không. Bạch Khê không hề trả lời, thế nhưng trong lòng lại nổi lên một tình cảm vi diệu.

Lúc mở weibo ra, cậu chỉ theo dõi hai người đó là Tiết Hách và Tiết Băng Băng.

Weibo Tiết Băng Băng vẫn là một đồng chuyển phát vô căn cứ và ha ha ha. Còn ở weibo của Tiết Hách weibo thì có liên quan tới cái bưu thiệp gần đây. Hơn 200 bình luận ở phía dưới, không ít người đều hỏi hẳn có phải là đang yêu hay không.

Bạch Khê xem xong thì trên mặt nóng lên, thận trọng đóng lại.

Trong lòng cậu có chút mong đợi, nhưng cũng rất thấp thỏm.

Mở cửa sổ ra, gió thổi vào mang theo vị mặn của nước biển, Bạch Khê lặn qua lộn lại muốn muốn gọi điện thoại cho Tiết Hách — cậu rất nhớ giọng nói của anh ấy.

Mà bởi vì nguyên nhân lệch múi giờ, cuối cùng cậu chỉ bình luận dưới bài biết của anh một câu: Ngủ ngon.

Editor: Cuối đoạn vì 2 người đã dần dần nhận ra tình cảm của nhau nên mình đối xứng hô, gọi công là “anh” nha

~

15. Chương 15: Happy Ending

Lúc cuộc gọi của Tiết Băng Băng vang lên thì Bạch Khê lại đang lựa quà. Thời gian về nước chỉ còn cách có hai tuần lễ, Bạch Khê bước đi chậm rãi trên con đường của một đất nước xa lạ.

“Học trưởng, mặc dù hơi đột ngột, thế nhưng anh phải trở về nước nhanh một chút.” Ngữ khí của Tiết Băng Băng khá trầm trọng và có vẻ hơi lo lắng.

Bạch Khê hỏi: “Làm sao vậy?”

Giọng nói của nàng nghẹn ngào, khóc nức nở: “Buổi tối anh hai đi thi đấu bóng rổ trong một trận không có nghi thức, kết quả là bị thương. Hiện tại đang được đưa đến bệnh viện.”

Trong nháy mắt, Bạch Khê cảm thấy đầu mình tê tê trống rỗng, cậu cường chế bản thân tỉnh táo lại: “Bị thương ở đâu?”

“Ngay vị trí xương sườn... Cũng là vết thương cũ của anh ấy, em rất lo lắng, không biết nên nói với ai, vì thế, cho nên em hi vọng anh có thể trở về...” Tiết Băng Băng nói, càng về sau âm thanh càng nhỏ dần, có thể nghe thấy tiếng thút thít ở đầu dây bên kia.

Bạch Khê nắm điện thoại di động, vội vã đi về nhà: “Anh biết rồi, anh sẽ mua vé máy bay sớm nhất.”

*

Thời điểm Tiết Băng Băng cúp điện thoại thì cũng là lúc Tiết Hách được đưa vào phòng giải phẫu.

Đồng đội cùng Tiết Hách thi đấu đứng bên cạnh Tiết Băng Băng, người cao to đó nhìn cô nhóc khóc đến lê hoa đài vũ thì tay chân lập tức luống cuống, đành phải nhiều lần nói: “Băng Băng, em đừng khóc, anh em cùng lắm chỉ là bị gãy xương, sẽ không ảnh hưởng đến gan. Thằng nhóc đội kia dám ném đá giấu tay, anh giúp em đánh nó ha. Em, em đừng khóc...”

Tiết Băng Băng bị bằng hữu của anh hai mình dỗ dành đến mức phiền muộn, thẳng thắn không có chút hình tượng nào thút tha thút thít khóc toáng lên. Bằng hữu của Tiết Hách bị dọa đến choáng váng, nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Em vừa kêu ai tới xem anh mình vậy? Là chị dâu em sao?” Tiết Băng Băng đỏ mắt, ủy khuất liếc nhìn người kia 1 một cái, khóc càng lớn.

Khi Tiết Hách được đẩy ra ngoài thì vẫn còn ngủ mê man, không có gì đáng ngại, chỉ là xương sườn bị gãy.

Tiết Băng Băng đuổi cái tên bằng hữu làm người ta ghét bỏ đi, còn mình thì ủy khuất ở lại bệnh viện trông chừng anh hai trên giường.

Bóng đêm bốn phía yên tĩnh, trong không khí là mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt, Tiết Băng Băng dựa vào ánh sáng yếu ớt mà quan sát anh hai nhà mình. Bộ dáng khi ngủ của Tiết Hách rất dễ nhìn, không giống lúc hấn mở mắt ra, lạnh như băng vậy. Nàng nhẹ nhàng nói: “Anh hai ngủ một giấc, tỉnh lại là có thể nhìn thấy học trưởng.”

Hơn một tháng nay, Tiết Băng Băng đã hiểu, anh hai của mình sợ là đã bất tri bất giác để ý đến học trưởng.

Vượt qua tình bạn, vượt qua sự hiếu kỳ và lòng cảm thông, loại tình cảm kia so với ái tình càng lâu dài, so với tình thân càng nhiệt liệt. Nhưng anh hai gốc nghề nhà nàng vẫn còn ngơ ngác xem đó là trách nhiệm của mình, nào có nghĩ tới việc sẽ tiến triển đến mức này.

Tiết Băng Băng thở dài, vừa lo lắng lại vừa cao hứng: Anh hai của nàng và học trưởng rốt cuộc cũng tìm được nửa kia của mình trên thế giới này; mà bọn họ đều là nam nha.

Nàng không phải là người bảo thủ, chỉ là con đường này quá mức khó khăn. Những điều viết trong tiểu thuyết quả thực là rất mạnh, nhưng nếu đặt trong hiện thực liền cảm thấy quá tàn nhẫn. Không phải tất cả mọi chuyện đều có thể happy ending. Nàng đau lòng cho anh hai của mình, cũng tôn kính học trưởng sâu sắc, nàng hi vọng có thể nhìn bọn họ duy trì ở trạng thái như bây giờ, vừa là bạn, vừa là người yêu.

Thế nhưng thi thoảng nhìn thấy anh hai gần người với không khí, lại nhìn học trưởng khác thường xuất ngoại đi du lịch, nàng cảm thấy, hai người thích nhau thì cần phải liên hệ tâm ý.

Aiii, Tiết Băng Băng nằm nhoài lên giường, đôi mắt nhẹ nhàng nhắm lại: Thôi, mình chỉ giúp tới đây. Chuyện sau này, là chuyện của bọn họ.

*

Lúc Tiết Hách tỉnh lại thì vẫn còn hơi mờ mịt.

Hắn còn nhớ khi đó lúc thi đấu, ở 3 phút cuối cùng, đồng đội chuyển bóng tới tay hắn. Hắn thoát khỏi đám đối thủ, sau ba bước thì nhảy lên thật cao chuẩn bị ném bóng. Vừa lúc đó, một tên đối thủ chạy tới, hắn cấp tốc ném rổ, thế nhưng đối thủ lại không cam lòng, ở một góc độ kín đáo đột nhiên phát lực, hắn liền cảm giác ngực mình đột nhiên đau đớn, cuối cùng thì cái gì cũng không biết.

Tiết Băng Băng nghe thấy âm thanh của anh hai nhẹ nhàng gọi, liền nhanh chóng tiến vào phòng bệnh. Phía sau nàng còn có một người đi theo.

Người nọ mặc một chiếc áo sơ mi nhàn nhúm, vác một cái ba lô leo núi thật lớn, không có mũ và khẩu trang, toàn thân thoát nhìn vừa mệt và tiêu tụy.

“Anh đã tỉnh?” Bạch Khê rốt cục yên lòng.

Tiết Hách há miệng một cái, chợt không biết nói cái gì, chỉ có thể chậm rãi nói một chữ: “A.”

Tiết Băng Băng quả thực muốn quỳ, nàng lưu lại một câu: “Em đi gọi bác sĩ tới xem một chút.” Liền hiểu chuyện mà chạy mất.

Bạch Khê nhẹ nhàng đi tới, trong ánh mắt của cậu đều là tơ máu, trên môi tái nhợt: “Không phải anh đã giải nghệ rồi à, tại sao còn đi tham gia thi đấu!” Trong giọng nói của cậu có chút nôn nóng, càng nhiều hơn chính là một loại oan ức.

Tiết Hách muốn ngồi dậy, thế nhưng chỉ hơi động liền đau, vì vậy đành phải kéo tay Bạch Khê. Bạch Khê rũ mắt, sẵn sàng bước đến, để hắn lôi kéo tay của mình: “Quà của tôi mua cho anh đều để quên ở trong cửa hàng nên không có mang về, tôi cũng đã trả tiền.”

Tiết Hách cười rộ lên: “Không sao, có thể nhìn thấy cậu, tôi thật cao hứng.”

Bạch Khê dời tầm mắt đi chỗ khác, cậu muốn tránh Tiết Hách: “Để tôi bỏ ba lô xuống.”

Tiết Hách không buông tay: “Bạch Khê.”

Trong lòng Bạch Khê nhảy lên một cái, lỗ tai bắt đầu nóng. Không khí chung quanh bọn họ ăn ý an tĩnh lại, mang theo một loại nhiệt độ như có như không, khiến trái tim Bạch Khê không nhận được tăng tốc.

“Trong khoảng thời gian này, tôi luôn không tự chủ mà nhớ tới cậu. Ngay cả em gái đều nhiều lần nói tôi thấy sắc quên mũi.” Âm thanh của Tiết Hách vẫn còn hơi suy yếu, trầm thấp lại ôn nhu, khiến lòng người ngứa ngáy.

“Vốn dĩ tôi cảm thấy nàng hình dung không đúng, thế nhưng hiện tại, ” hắn nhìn khuôn mặt của Bạch Khê một chút, chàng trai đứng ở đó lúc này trên mặt đã đỏ đến mức có thể tích máu: “Tôi cảm thấy nàng nói rất đúng. Cậu thật là đẹp mắt, chỉ cần được nhìn thấy cậu thì tôi thật cao hứng.”

Bạch Khê không thể tin được mà quan sát Tiết Hách, Tiết Hách bình chân như vại nói tiếp: “Đáng tiếc, hiện tại cậu không thể chạm vào ***g ngực của tôi, cậu có muốn nghe thấy nhịp đập trái tim của tôi không?” Hắn treo lên vẻ tươi cười, nụ cười kia không giống với sự bao dung, ôn nhu thường ngày của hắn, giống y như một tên lưu manh mang theo một chút ý tứ nguy hiểm. Cậu muốn nói nhưng lại thôi.

“Thình thịch, thình thịch, thình thịch.” Tay của hắn không tự chủ được trở nên thật nóng bỏng, dùng sức nắm chặt lấy cổ tay Bạch Khê.

Bạch Khê đã choáng váng, trái tim của cậu cũng phối hợp với âm thanh nhịp đập của Tiết Hách, thình thịch, thình thịch, thình thịch... Càng lúc càng nhanh.

“Tôi cảm thấy tôi thật giống...” Đôi mắt của Tiết Hách tối lại nhìn Bạch Khê, không cho cậu né tránh.

“A, bác sĩ đến.” Tiết Băng Băng dẫn theo bác sĩ một bước vào.

Ồ... Biểu tình của ông anh nhà mình thật giống như là có chuyện gì đó không tốt xảy ra? Tiết Băng Băng vội vã hô to: “Bác sĩ, không phải ông nói anh của tôi chỉ bị thương nhẹ thôi à! Sao hấn lại sầm mặt rồi!”

Bạch Khê đỏ mặt nhịn cười nhìn về phía Tiết Hách tức giận gần chết, sau đó nhẹ nhàng giữ chặt tay của hấn lại. Cậu nói với Tiết Hách: “Lần này tôi đi học bóng rổ. Chờ anh khỏe lại thì chúng ta đấu một trận đi.”

Tiết Hách lập tức trợn to hai mắt, tựa hồ rất là bất khả tư nghị nhìn Bạch Khê.

Bạch Khê nhẹ nhàng cong ánh mắt hẹp dài của mình lên...

—————oOo—————

Editor: Sau mấy tuần vật lộn với đồng bài kiểm tra thì mị cũng trở lại...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-van-truyen-thieu-nu-va-vi-bien-tap-on-nhu>